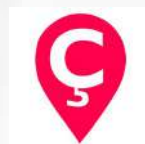


JUNY DE 2019
SEGONA ÈPOCA NÚMERO 7

IES SAC

IES SA COLOMINA



ENTREVISTES
TEATRE
POESIA

LITERATURA
ECOLOGIA
SOLIDARITAT
EXPERIÈNCIES

REFLEXIÓ
ESPORT
EDUCACIÓ

Social media are already more im

he world.

QUI PERD ELS ORÍGENS PER IDENTITAT

es sac

taula de continguts

- 03 l'editorial
- 04 racó del director
- 05 manifest del Correllengua
- 06 2n Batxillerat. Foto
- 08 erasmus +
- 10 esport i ecoaula
- 11 sa colomina solidària
- 12 què feim a sa colomina?
- 13 auditoria ambiental
- 14 any Brossa
- 15 aula ueeco
- 16 medi ambient
- 17 projecte de l'amor
- 18 Ovidi i l'amor
- 19 trencant mites
- 20 efemèrides
- 21 recomanacions
- 22 feim ràdio
- 23 feim entrevistes
- 32 reflexionem
- 42 més poesia, més llibres
- 55 música a Eivissa
- 56 feim teatre
- 63 passatemps
- 64 contraportada



05



42



56



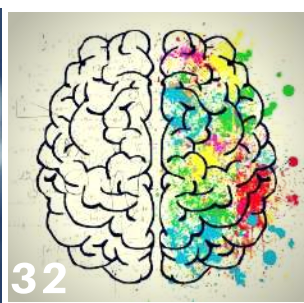
9



17



23



32



El nostre agraïment a totes
les persones que han fet
possible aquest ES SAC

"tot està per fer i tot és possible"

Miquel Martí i Pol

comissió de
normalització
lingüística

IES SA COLOMINA

JUNY DE 2019



L'EDITORIAL



QUINA EDUCACIÓ VOLEM?

per l'alumnat de l'optativa de Filosofia de 4t d'ESO de l' IES Sa Colomina.

Avui en dia l'educació que rebem ha evolucionat molt, però tot i això, no s'ha adaptat correctament a l'època en la qual vivim. En efecte, les noves tecnologies ens permeten un accés a l' internet immediat i això fa que el funcionament a les nostres aules i la relació alumnat-professorat s'hagin de repensar.

En un debat que vam tenir a classe arribarem a les conclusions següents en relació a una sèrie de punts que ens va plantejar el professor:

- Respecte a les matèries que s'imparteixen, considerarem que s'haurien d'impartir matèries i habilitats més relacionades amb la nostra vida quotidiana, com per exemple, administrar bé els nostres sous, nutrició, oratòria, pensament crític, creativitat, intel·ligència emocional, ...
- Respecte als canvis metodològics i organitzatius, proposem grups més reduïts, aprendre a treballar en grup però també a desenvolupar l'autonomia personal, que els llibres de lectura es debatessin a classe i que s'avalués en el propi debat i no en format d'examen, també creiem que s'haurien d'introduir noves disciplines artístiques , com el cinema , el videoart, còmics, ...

- Respecte a l'ús de les noves tecnologies, consideram que s'han d'utilitzar tauletes o portàtils només a partir dels darrers cursos de l'ESO i a batxillerat, pagades per l'institut. Utilitzar-les en edats molt primerenques (abans de les mencionades) seria contraproduent en el desenvolupament intel·lectual de l'alumnat.

- Respecte al rol dels professors en el context de l'aparició de les noves tecnologies, pensem que s'hauria de canviar les dinàmiques tradicionals, fent que el professor sigui una guia en lloc d'un transmissor constant d'informació, fent les classes més participatives, amb més debats, treballs en grup, ...

Finalment, respecte a si la educació ha de ser pública o privada, arribarem a la conclusió que s'ha de garantir la igualtat d'oportunitats, independentment de l'origen, context social, etc. dels alumnes. L'escola ha de ser sempre inclusiva i integradora, respectant la pluralitat de l'alumnat.



el racó del director

PER ERNESTO OLARIAGA

Novament, com cada final de curs, ja tenim Es Sac, la nostra revista. I un curs més, ve plena de novetats i d'aportacions d'alumnat i professorat.

Aquest curs 2018-2019 ha estat ple de novetats. Hem fet una petita revolució a 1r d'ESO. Hem llevat gairebé tots els llibres en paper, hem introduït dispositius digitals, i també hem apostat per fer canvis metodològics. Tot això, encaminat, com sempre, a que vosaltres, alumnat de l'IES Sa Colomina, tingueu èxit en els vostres estudis. Hem apostat també per posar dos docents a la majoria de les àrees de 1r d'ESO, amb la intenció de poder atendre-vos millor, d'arribar més lluny en el nostre afany pel vostre benestar, i en definitiva, per atendre millor la diversitat.

I parlant de diversitat. L'alumnat de 1r d'ESO ha dut a la pràctica un projecte titulat Diversitat Cultural a l'IES Sa Colomina. Han pogut comprovar, per si mateixos, l'enorme diversitat present al centre: Diferents nacionalitats d'alumnat, de pares, mares. Diferents cultures i tradicions. Han pogut comprovar que tots els països tenen coses molt bones. I han arribat a la conclusió de que la diversitat els hi enriqueix.

La realitat dels nostres centres és aquesta: diversa. I amb això hem de comptar per poder conviure tots i totes. Si alguna cosa ens ha de quedar durant el nostre pas per s'institut (a més dels coneixements que adquirirem) és el respecte per la diversitat, pel que és diferent. Hem de ser capaços de tractar amb tothom, de no menysprear ningú, de no maltractar ningú. Sempre ens hem de posar en el lloc de l'altre.

Només així, podrem tenir èxit a la nostra vida com a ciutadans del segle XXI. I no és fàcil, tenim molts de prejudicis, ens creiem millors que els altres, ens creiem superiors.

Quan entrau a s'institut, el primer dia, només us demanem dues coses: respecte pels companys i respecte pels vostres professors. El respecte entre companys és fonamental, i si ho teniu en compte, molts dels problemes que hi ha entre valtors desapareixeran tot sols. I fixau-vos, no us demanem que sigueu amics de tothom, simplement que tingueu respecte absolut per tots i que no tracteu cap company com no voldríeu que us tractessin a vosaltres.

Dit això, és de justícia reconèixer que la majoria de vosaltres teniu un comportament i una actitud molt bona. I que contribuïu a què al centre hi hagi una bona convivència.

I el respecte cap al professorat no és qüestionable. Sempre ha d'estar, fins i tot en situacions que podeu arribar a pensar que siguin injustes. Sempre heu de tenir respecte pel vostre professorat. Ho podrem fer millor o pitjor, però us ha de quedar clar que sempre buscam el benefici de l'alumne. I per això, valtors, alumnat de l'IES Sa Colomina, ho heu de tenir clar: Sense respecte al professorat, les coses no poden anar bé.

No queda més que desitjar-vos un bon final de curs i un bon estiu.

Salut

Manifest del Correllengua

2018

Estimar la llengua és estimar la humanitat.

Totes les llengües del món, igual que nosaltres, estan fetes de la paraula «junts».

Teixides col·lectivament, preparades per enxarxar la bellesa, polides pacientment pel pas dels anys, amarades d'infinít i d'història.

La nostra llengua és un tresor immaterial inquantificable. I viu amb cada paraula; com un estol d'ocells, com una abraçada d'aire. Imparable, riu avall.

Les paraules, igual que les idees, no es poden empresonar. Per molt que hi patim i per molt que ho intentin. Per molt que pugui semblar que algunes vegades ho aconsegueixen, és només un miratge, i no cal tenir por. Salvem de la por la nostra llengua. Que ja ha patit massa. Fem-ho decididament. Salvem-la de la nostra por, perquè ella, la nostra llengua, està completament salvada de nosaltres.

La llengua catalana, que ha navegat i navega amb el vent en contra, és aquí malgrat tots els embats del temps. És aquí perquè l'hem estimada quotidianament. L'hem envidada amb nosaltres. Somiem a través seu. És aquí perquè és humil i honesta. Està viva perquè és de la gent i de les cases. Viu perquè pertany al poble. Indestriable ja dels boscos i dels camps. D'aquest trosset de mar i de terra. Patrimoni horitzontal de tanta gent d'arreu.

Estimem-la bojament i no ens caldrà res més.

Procurem que sàpiga abraçar el demà. Que visqui com una casa amb les portes obertes. Que sàpiga comprendre als altres. Que sigui hospitalària. Que creixi amb calma com un arbre serè. Que sigui sempre un pont i mai una frontera.

Estimem-la bojament perquè només aquells que estimen són capaços d'emetre i compartir l'abast del seu amor. De fer-ne partícips als altres.

Si l'estimem bé no ens caldrà lluitar tant.

Que la lluita sigui només per no enfrontar-la a res ni a ningú.

Una llengua és tantes i tantes coses...

Omplim-la de cançons boniques que saltin murs. Omplim-la de gestos solitaris que arribin fins als confins del planeta. Omplim aquesta llengua d'un poble amic dels pobles. Omplim aquesta llengua d'una altra manera de fer.

Treballem perquè sigui la llengua d'un país amb veu de dona. Treballem perquè sigui la llengua d'un poble de pau. Barallem-nos perquè sigui la llengua d'un poble savi. Perquè sigui la llengua de la solidaritat. Perquè el català, un dia, sigui el so d'una manera de fer que ens faci sentir profundament orgullosos.

Avui, el català és la llengua d'una comunitat diversa, és ja la llengua de moltes mirades al món. La llengua d'uns Països Catalans amb una diversitat cultural preciosa. La nostra llengua, ara mateix, és un terreny de joc excepcional, un punt de trobada, un vincle entre cultures que cohabiten en aquest trosset de món feliçment heterogeni. Des de la sal del Mediterrani fins al boscatge terra endins. Des dels carrers fins als llibres. Dels somnis a les cançons.

Omplim-la del millor de tots nosaltres.

Estimem-la i no ens caldrà res més.

Celebrem-la a les places.

I que visqui el Correllengua!

BON VIATGE, MARINERS!

QUE EL CAMÍ SIGUI
LLARG, PLE
D'AVENTURES, PLE
DE CONEIXENCES!

2n BATXILLERAT



2018
2019

IES SA COLOMINA



WHAT IS ERASMUS+?



It was a pleasure for me to take part in this project. We worked with teenagers from other countries. I have learnt a lot from other cultures, I have met new friends. I travelled to Finland. When I heard Finnish for the first time I felt strange but I liked learning some words in Finnish. Another thing that surprised me is that basketball is one of the most popular sports in Finland. In this trip I also discovered Finnish food which seems strange but it is delicious. In my opinion, the best thing has been meeting people from other parts of Europe. I would have never imagined that Finland is so beautiful.
(Mislav Yebra, 4t C)

Blipp consisted of doing different tasks in order to make an exchange with other countries. It has lasted two years and we have done different blipps about cultural heritage, gastronomy, landscape and routes. We have been working with different apps like blippar on the computers and we have learnt about new cultures and traditions from other countries and how to speak English more easily.

I recommend it to everyone because not all the people have this opportunity and it is a way to travel free and to learn a lot of things you are never going to forget. In addition, you will have the opportunity to meet new people and everybody will learn something about each other.

It has been an unforgettable experience and I hope I will be taking part in a project like that again.

(Sara Córdoba, 4t A)

Four months ago I went to Finland with some students and teachers from my High School. We did a project about routes and landscapes of Ibiza on Blipbuilder, so when we went there we showed it to them. The lifestyle there is very different from Spain.

This experience was fantastic because we did a lot of things. Also, you learn English because you have to speak English every day. Fortunately, I have learnt some words in Finish because we did some classes with them. This is the best experience I have ever had because travelling opens your mind.

(Laila Martínez, 4t C)

It was a very good experience because I learnt English, culture, I met people and especially I learnt to live with a family I didn't know who was completely different from mine and I had to adapt to their culture and life.

I recommend going on exchange trips because you learn a lot, you value the things you have and it's always interesting to learn about a different culture or way of living.

(Lucía Cardona, 4t C)

They are funded European projects that give students the opportunity to work with other students from different places in Europe. We have been working with Latvia, Finland and Portugal for the last two academic years on a project called Blipp “ Boost Learning through Innovative Positive Practice”. It combines groundbreaking topics such as Augmented Reality and ICTs. In addition, students and teachers taking part in the project improve their fluency in English since it is the language used in the project. We can read some students' experiences below

It is very simple, during the last 2 years we have been working on a project called Blipp “Boost Learning through innovative positive practice”. The purpose of this work was to show the true face of Eivissa, not only the face of nightclubs, drugs, alcohol and beaches. Thanks to this work we have been able to show the history of Eivissa, the gastronomy and much of the historical background that our island has, but it is not the only thing we have done, we have also gone to exchange trips to different places in Europe. In my case I have gone to Latvia, I've been in a small town called Salas, during my stay there I lived with a family who showed us their traditions, their typical gastronomy, the folk dance and we visited museums and nearby towns during the week. I have improved my English because it was the only way to communicate, since the inhabitants of the town spoke only Latvian or Russian in the case of the elderly and the young people spoke Latvian, Russian and English. It has been a great experience that I would recommend to anyone without exception and which I would love to repeat some time.

(Miriam Marí, 4t B)

Some months ago, I went to Finland. It was such a beautiful experience, as in ten days I learnt a lot of English as well as I met really nice people. Travelling all over the world is fantastic. You can learn a lot of things as well as meet new people, cultures and different Educational systems. When I was in Kauhajoki, a town near Helsinki, I felt really well. I was surrounded by people who gave me another perspective in my life. Moreover, I valued my family more. My Finnish family made me feel really cozy, they were open-hearted and nice people. In the short time I was there I grew attached to them.

If you have the opportunity to go abroad, don't think it twice, only go!. Meeting people around the world is the best you can do!

(Carla Caparrós, 4t B)

It was a pleasure for me to take part in this project. We worked with teenagers from other countries. I have learnt a lot from other cultures, I have met new friends. I travelled to Finland. When I heard Finnish for the first time I felt strange but I liked learning some words in Finnish. Another thing that surprised me is that basketball is one of the most popular sports in Finland. In this trip I also discovered Finnish food which seems strange but it is delicious.

In my opinion, the best thing has been meeting people from other parts of Europe. I would have never imagined that Finland is so beautiful.

(Mislav Yebra, 4t C)

Blipp consisted of doing different tasks in order to make an exchange with other countries. It has lasted two years and we have done different blipps about cultural heritage, gastronomy, landscape and routes. We have been working with different apps like blippar on the computers and we have learnt about new cultures and traditions from other countries and how to speak English more easily.

I recommend it to everyone because not all the people have this opportunity and it is a way to travel free and to learn a lot of things you are never going to forget. In addition, you will have the opportunity to meet new people and everybody will learn something about each other. It has been an unforgettable experience and I hope I will be taking part in a project like that again.

(Sara Córdoba, 4t A)

Four months ago I went to Finland with some students and teachers from my High School. We did a project about routes and landscapes of Ibiza on Blipbuilder, so when we went there we showed it to them. The lifestyle there is very different from Spain.

This experience was fantastic because we did a lot of things. Also, you learn English because you have to speak English every day. Fortunately, I have learnt some words in Finnish because we did some classes with them. This is the best experience I have ever had because travelling opens your mind.

(Laila Martínez, 4t C)

It was a very good experience because I learnt English, culture, I met people and especially I learnt to live with a family I didn't know who was completely different from mine and I had to adapt to their culture and life. I recommend going on exchange trips because you learn a lot, you value the things you have and it's always interesting to learn about a different culture or way of living.

(Lucía Cardona, 4t C)



departament
d'educació
física

THE CHAMPIONS I ALTRES ACTIVITATS ESPORTIVES



Aquest any hem continuat fent les lligues de pati, tant de futbol com de volei, ha estat tot un èxit en participació, esforç i il·lusió. Els campions de la lliga de futbol d'aquest curs 2018-19 son Eggspace, que també han guanyat la lliga de volei, i el premi a l'esportivitat està compartit per dos equips, el Galaxy i Hdp.

També varem participar amb alumnes de Santa Maria a una diada de Rugby Tag, al camp de futbol de Can Cantó. Jornada esportiva que va servir per fomentar el sentiment de cohesió entre els alumnes de l'institut.

Els alumnes de segon participaren a una diada de Voleibol amb alumnes de La Consolació i Sa Real, en el Poliesportiu d'Es Viver i van demostrar un excel·lent nivell.

Amb els alumnes de primer de batxillerat varem anar a esquiar i fer snow al port del Comte (Lleida)

Departament d'Educació Física

Aquest curs s'han introduït alguns canvis a l'hora d'organitzar el concurs ecoaula. Ja que ho hem fet per veure com ens funcionava, només han participat els grups de 1r i 2n eso.

Els alumnes tenien a cada aula un pòster amb la foto guanyadora del concurs de fotografia, del curs passat, en blanc i negre, i que havien de completar amb les quadrícules a color que anaven guanyant en cada acció mediambiental que feien.

Així, a més de reciclar adequadament i tenir l'aula en condicions, decorada amb materials reciclats, altres accions que s'han fet han estat les següents:

- Tenir un racó verd a l'aula
- Recollir notícies mediambientals en general i, també, referides a Eivissa
- Portar mòbils per a reciclar (que després s'envien a alguna ONG)
- Participar en el concurs de fotografia, també organitzat per la Comissió de medi ambient
- Fer alguna neteja del centre
- Preparar alguna xerrada, sobre temes mediambientals, per altres cursos
- Fer el dia de la fruita (en el qual havien de participar, al menys, el 80% de la classe)
- Dia sense plàstics ni alumini
- Participar en la gymcana del dia del centre
- Portar taps

Voldríem que totes aquestes accions s'anassin assimilant, de manera que formessin part de la nostra vida quotidiana, i de la nostra manera d'entendre que entre tots hem de posar el nostre granet de sorra per tal de millorar el medi ambient.

Bé, després d'una frenètica activitat per part dels grups, uns més que altres, tot hi ha que dir-ho, els grups guanyadors dels concurs ecoaula han estat els de 1r ESO A i 2n ESO C, els quals tindran com a premi una jornada de kayak a la platja d'en Bossa. Felicitats als grups guanyadors!!

Comissió de medi ambient





SA COLOMINA SOLIDÀRIA I VERDA

som solidaris

IES SA COLOMINA

Un any més hem batut el rècord de recaptació a la Cursa Solidària "Save the Children", per ajudar als nens i nenes de Sudan del sud. L'Institut mai ha faltat a la cita amb l'ONG, participant en totes les edicions. Així hem aconseguit acumular per pal·liar la fam a l'Àfrica més de 12.000 euros.

Som l'únic centre de Balears que ha participat en totes les edicions i un del 40 al territori espanyol dels 10.000 que varen participar a la primera Cursa Solidària. No hem faltat mai a la cita. Estem molt satisfets i molt orgullosos!! D.Juán Guilló, Director General de la ONG va venir al centre a agrair-nos la nostra implicació i esforç. Ens va donar una lliçó magistral de solidaritat que va aconseguir emocional a més d'un.

Des de l'any 2008 som Centre Ambaixador dels drets dels infants i actualment estem col·laborant amb la Campanya "No a la Guerra. Escoles Segures".

Som solidaris, perquè vosaltres ho feu possible!!!

El curs pròxim tornarem a córrer una vegada més...

Els nens i nenes d'Àfrica necessiten el nostre esforç.

Gràcies a tots, i especialment als alumnes de primer de Batxillerat, que any rere any i amb molta il·lusió fan que la cursa de l'IES S a Colomina siga possible!



som verds

IES SA COLOMINA

Alumnes, professors, personal no docent i enamorats d'Eivissa han decidit netejar la nostra meravellosa illa. Amb aquest objectiu, ha nascut "La Campanya de la Polsereta Verd" perquè ha arribat el moment de passar a l'acció i fer que la nostra illa llueixi cada dia més polida.

Si bé el més important és fer l'esforç de no embrutar-la.

Aquesta campanya no termina amb el curs escolar, no podem permetre que es continuï acumulant brutor.

Des de la Comissió de Medi ambient, volem donar les gràcies a tots els participants (junts hem recollit molts plàstics, papers, vidres, llaunes...). Per favor, no deixeu de fer-ho!. I volem animar a tots els que encara no heu participat a intentar-ho. Us farà sentir molt bé!

Moltes gràcies.

Comissió de Medi Ambient



QUÈ FEIM A SA COLOMINA?



Alguns alumnes de 4t d'ESO van participar al concurs literari de Ficcions. Un concurs que consisteix a inventar tres capítols a partir d'un inici d'una narració. Enguany era l'onzena edició amb gairebé 4000 participants d'entre tots els territoris de parla catalana. I, tot i ser la primera vegada que l'IES Sa Colomina hi participava, tres dels nostres alumnes han quedat finalistes. Des d'aquí volem donar-los l'enhorabona i animar-los perquè mai deixin d'escriure.

El passat 21 de març un grup d'alumnes del nostre institut va participar en les Proves Cangur 2019. Aquí us adjuntem la llista dels guanyadors del nostre centre. Enhorabona a tots i totes.

1r ESO:
Maria Riera Prats (1r ESO A)
Miquel Cirer Pallarés (1r ESO A)
Paula Pérez Arrabal (1r ESO B)

2n ESO:
Ayman Ben Moussa (2n ESO C)

Divendres dia 1 de febrer, els nostres alumnes de 2n de Batxillerat, Antonio Aguilera Ruiz i Alvaro Velazquez Martínez varen participar a la XIV Olimpíada de Biologia organitzada per la UIB.

L'1 d'abril varem lliurar els premis al Rendiment acadèmic Excel·lent a l'ESO del curs 2017-2018. L'enhorabona més cordial als nostres alumnes premiats i les seues famílies.

Alumnat de l'IES Sa Colomina:
Olalla Bartolomé Roselló
Ana Cabello Tejera
Rubén Gómez Escandell
Carlos López Tur
Paula Medina Vila
Elena Pardo Sarabia
Francina Riera Romano
Vicent Roig Roig

Premis PITYUSSAE (Eivissa i Formentera)
Enhorabona a les nostres alumnes de 4t d'ESO C, Xènia Pérez Costa i Lucía Riera, per haver obtingut el primer i el tercer premi respectivament

Els alumnes de 4t C i FPB I van participar, el passat 3 de maig, en la campanya europea "Let's clean up", netejant la platja de Talamanca, amb l'objectiu de conscienciar sobre la importància de la reducció dels residus que generam i de l'impacte que aquests provoquen sobre el medi litoral i marí.

Els alumnes de FPB II han finalitzat el projecte de col·laboració amb l'associació Juegaterapia, iniciat el curs passat. A la caixa que s'envia hi ha una tablet, comandaments i jocs per Play, i un joc pel terra, també electrònic.

Moltes gràcies a tots!! Heu fet molt bona feina, amb els pòsters informatius que vareu elaborar, les xerrades a totes les aules..., i ara, amb l'enviament del material recollit. Els nenes que ho rebien també us estaran agraïts!!

Igualment, des de la Comissió de Medi ambient volem donar les gràcies a tots els que han col·laborat amb aquesta iniciativa.

El passat 6 de març, els nostres alumnes de 4t ESO A i B van assistir a la UIB per a realitzar una pràctica de Biologia i una altra de Física, dins del programa Demolab, amb l'objectiu d'aproximar la universitat als nostres estudiants.

Neus Planells va venir a fer una entrevista sobre les plantes utilitzades en la construcció a Eivissa i a explicar-nos com era la vida quan era petita. Na Neus Planells va venir a explicar costums de quan ella era petita i a contestar preguntes sobre la construcció amb plantes. Va venir a la classe de 1rC el dia 17 de maig perquè la nostra classe volia fer una entrevista a una persona gran.

A la classe de 1rC vam entrevistar a na Neus Planells Molina per tractar els usos del les plantes en l'arquitectura tradicional.

Ella és una persona major amb 75 anys. Li agrada molt escriure i té alguns llibres escrits. També li agrada molt pintar i col·leccionar. Té moltes col·leccions de segells, cartes, xapes, pins...

Ens ha paregut molt interessant l'activitat amb na Neus Planells Molina, ha sigut com tornar al passat. Ens ha explicat com eren de petits i que treballaven molt. De les persones majors aprenem més coses perquè tenen més experiència.

Del dia 9 al 12 d'abril, algunes alumnes de 2n d'ESO van participar en el programa d'Intercanvi Lingüístic Parlem català, amb l'IES Illa de Rodas de Roses (Girona)

Les alumnes d'ambdós centres van gaudir de tot un seguit d'activitats culturals i d'oci a Roses i a Figueres. El curs proper les companyes de Roses ens hi visitaran.

Durant la primera setmana de maig hem tingut la visita dels participants en el Projecte Blipp de la resta de països que formen part del projecte. Concretament ens han visitat professorat i alumnes de Finlàndia, Letònia i Portugal. Ha estat una setmana intensa en activitats i feina.



Auditoria ambiental



L'ALUMNAT DE CIÈNCIES DE LA TERRA I EL MEDI AMBIENT DE 2n DE BATXILLERAT REALITZA UNA AUDITORIA AMBIENTAL AL CENTRE

Estam arribant a extrems màxims. Estam destruint el nostre planeta. Estam produint una quantitat rècord de residus. Estam tenint pluja de plàstics. Les ciutats estan plenes de cotxes. Cada cop hi ha més carreteres. La contaminació envaeix l'aire que respirem i els nostres mars i rius i causa greus problemes per a la salut,... El llistat és interminable.

Els alumnes de segon de batxillerat de l'assignatura de Ciències de la Terra i el Medi Ambient hem volgut posar el nostre gra d'arena i comprometer-nos amb la sostenibilitat del centre amb un objectiu ben clar: volem que l'IES Sa Colomina sigui un centre verd que lluiti per preservar el medi ambient. Per això, hem decidit dedicar el darrer trimestre del curs a fer una auditoria ambiental al centre per a veure els residus que es produeixen i l'aigua i energia que es consumeixen, a part del nivell de conscienciació ambiental de l'alumnat.

Primerament, hem arribat a la conclusió que encara queda molta feina per fer, tant pel que fa al reciclatge com al consum elèctric. Hem recollit les bosses de fems que recull el personal de neteja al final del dia i hem vist que els residus no estan correctament separats en els corresponents contenidors. A més, hem revisat les aules al temps d'esplai i hem trobat que es deixen llums, ordinadors, projectors i altaveus encesos, cosa que suposa una despesa innecessària de llum. Pel que fa a l'aigua, hem calculat la despesa mitjana, que ascendeix a uns 3000L per dia.

Amb això, hem formulat algunes propostes de millora per a intentar reduir l'impacte ecològic del centre, que inclouen la posada en marxa de les plaques solars del centre, instal·lar termòstats per a la calefacció de les aules, promoure més el reciclatge, la substitució de l'enllumenat per altre de més eficient i reduir-lo a la meitat o la instal·lació de dispositius d'estalvi d'aigua en aixetes i cisternes.

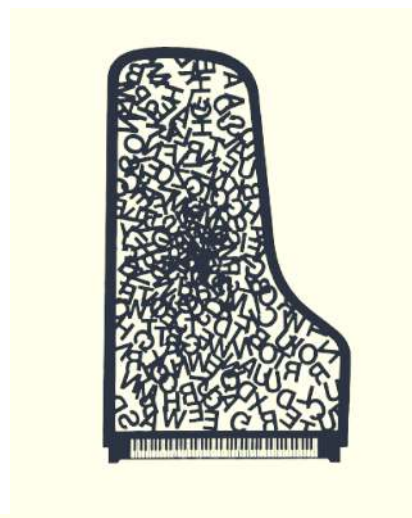
Si voleu més informació sobre la nostra auditoria i les conseqüències de les vostres actuacions diàries sobre el medi ambient, trobareu una exposició al tram d'escales que puja al terrat. Només heu de seguir les fletxes de plàstic que veureu a les escales i que vos guiaran fins a la cortina d'ampolles d'aigua. Vos esperem. Junts podem lluitar per la natura.



ANY BROSSA



El 19 de gener del 2019 començà l'Any **Joan Brossa** amb motiu de la commemoració del centenari del naixement del poeta i Es Sac li fa un homenatge a través de les seves pàgines.

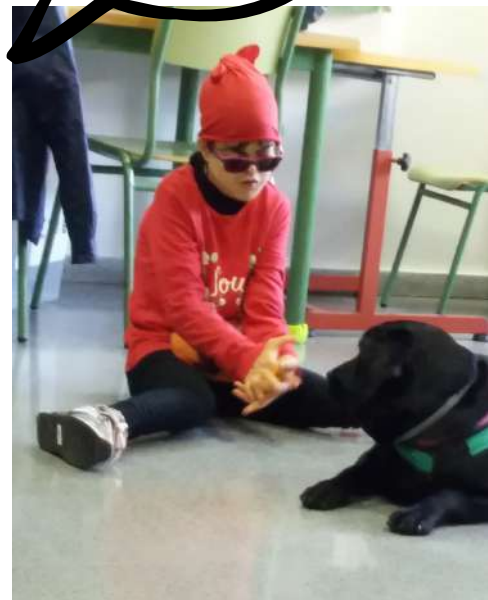


2018 - 2019

AULA UEECO

UN ANY DE VIVÈNCIES,
UN ANY D'EXPERIÈNCIES
UN ANY DE SOMRIURES

Nosaltres a l'aula UEECO estem sempre actius: feim feinetes, anem a comprar, cuinem, ballem, cantem, feim obres d'art, ens relaxem,... però el que més ens agrada és fer sortides i compartir moments de festa. Estau tots convidats a participar dels nostres somriures.





comissió de medi ambient

2018-2019



VI JORNADES DE BIBLIOTEQUES ESCOLARS

El conseller d'Educació i Universitat, Martí March, acompanyat del director general d'Innovació i Comunitat Educativa, Jaume Ribas, ha assistit aquest divendres 10 de maig a les VI Jornades de Biblioteques Escolars que se celebren aquest divendres i dissabte a l'Estudi General Lul·lià de Palma.

Segons ha informat la Conselleria en un comunicat, aquestes jornades tenen com a objectiu donar a conèixer el paper de les biblioteques escolars en els processos de canvi i transformació educativa que necessita l'escola. Així mateix, es pretén conèixer la contribució de la biblioteca escolar a l'adquisició i desenvolupament de les competències informacionals, dissenyar programes formatius de competència informacional a l'escola, dissenyar projectes d'investigació a través de la biblioteca escolar i facilitar models de gestió, activitats, entre altres qüestions.

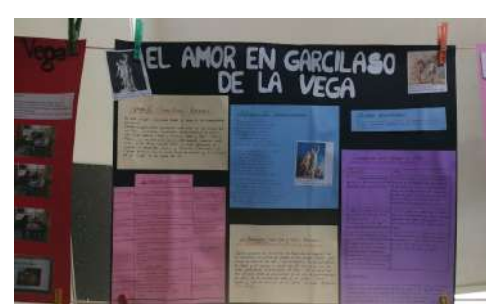
Les jornades s'estructuren en tres tipus d'activitats formatives: ponències, intercanvi d'experiències i tallers pràctics. La part més pràctica de les Jornades consistirà en una sèrie de tallers, que es faran de forma simultània, que volen servir per assentar les bases exposades de la formació a la pràctica educativa.

Aquest cap de setmana es van celebrar les VI Jornades Biblioteques Escolars de les Illes Balears a Palma de Mallorca.

El programa constava de ponències, tallers i presentacions de projectes. El nostre centre va presentar el Projecte "L'AMOR" realitzat per l'alumnat de 1er Batxillerat B i les següents professores: Carmen Liberal, Tonyi Cardona, Neus Torres, Neus Massanet, Isabel García, Josep Sendra i Isabel Herrero. Aquesta darrera professora va ser l'encarregada de representar-nos a Palma i de realitzar la presentació del nostre projecte.

Aquest treball forma part del Programa de formació i transferència que va aprovar el Claustre i el Consell Escolar el curs passat. Us informo que ja hem completat la formació i que la Conselleria d'Educació dotarà al centre d'una aportació econòmica de 2.700 euros per a la nostra biblioteca.

L'experiència ha estat molt enriquidora.



PER ALUMNAT DE PRIMER
DE BATXILLERAT B-LLATÍ

CONSELLS PER SEDUIR I ENAMORAR SEGONS OVIDI

Publio Ovidi Nasó (Sulmona, 20 Març 43 a.C. - Tomis, 17 d.C.) fou un poeta romà que va escriure sobre temes de amor, dones abandonades i transformacions mitològiques. Junt amb Virgili i Horaci són els tres poetes per excel·lència de la literatura llatina. Entre les seves obres més destacades es troben Les Metamorfosis, Heroides, Ibis i Ars Amatoria.

En Ars Amatoria, poema didàctic dividit en tres llibres, Ovidi tracta d'ensenyar l'art de seducció i l'amor. El primer llibre està dirigit als homes i els ensenya com seduir les dones; el segon, també dirigit als homes, els ensenya com mantenir una amant; el tercer, dirigit a les dones, els ensenya tècniques de seducció.

Consells:

- Preocupar-se de escollir a la persona adequada.
- Passejar i anar a festes i events amb ella.
- Parlar amb ella.
- Confiar en el teu cor, que et rebutgin no és per tu perill algú.
- Has de ser net.
- Digues-li coses boniques.
- Fes-li promeses que sí que puguis acomplir.
- Siguis amable, siguis noble.
- Dona-li proves del teu amor.
- Provoca-li gelosia.
- Promet. Sí, promet sempre promet molt, perquè prometre no arruïna ningú.
- També són profitoses les llàgrimes, capaços de fer més tou el diamant.

Expressions llatines d'Ovidi sobre l'amor:

- Abeunt studia in mores - El que es persegueix amb gels es recull en costum.
- Auferat hora duos eadem - Que la mateixa hora ens dugui als dos.
- Dulce puella malum est - La dona és un dolç amarg.
- Omnis amans militat - Tot amant fa la guerra.
- Tempus edax rerum - El temps devora tot el que fas.

Tres passes que ha de seguir el que ama:

- Descobrir el que desitges amar.
- Conquistar la persona.
- Que l'amor duri bastant temps.



TRENCANT 7 MITES DE L'AMOR ROMÀNTIC

PER VIURE RELACIONS MÉS SALUDABLES



SENSE TU, NO SÓC NINGÚ

Compte, no caiguis en la dependència!

L'AMOR TOT HO POT

És important per una relació sana, però no ho és tot!

QUAN HI HA GELOSIA, HI HA AMOR

Fals! On hi ha gelosia, hi ha inseguretats, baixa autoestima, desconfiança,...

BUSCANT LA MITJA TARONJA

No busquis tant, l'altra meitat...ets tu!

FINS QUE LA MORT ENS SEPARI

Si és per sempre, genial! Però si la relació t'està provocant dolor, afronta la realitat!

L'ALTRE EM FA FELIÇ

No deleguis tanta responsabilitat en algú altre!

L'AMOR ÉS SACRIFICI

Si predomina la tristesa, l'apatia, l'esgotament... escolta les teves emocions!



SENSE TU, SÓC JO

Estima't, vals molt!

L'AMOR NO HO ÉS TOT

També cal respecte, honestetat, confiança, identitat pròpia ...

GELOSIA, RES A VEURE AMB L'AMOR

La gelosia té a veure amb un mateix, no amb la parella!

JA ETS UNA TARONJA SENCERA

Millor busca un préssec, una poma, ...

FINS QUE L'AMOR S'ACABI

Si no ha de ser per sempre, "adeu Andreu" i siguem feliços!

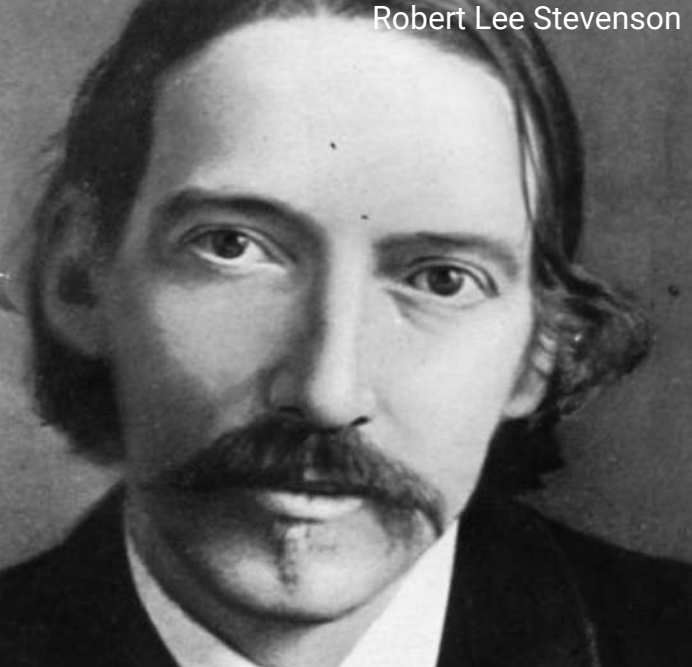
FES-TE FELIÇ A TU MATEIX

I quan ho siguis, ja pots compartir la teva felicitat!

L'AMOR NO FA MAL

L'amor sempre suma!





2018 - 2019

EFEMÈRIDES LITERÀRIES

extret de l'Illa dels llibres

La primera efemèride destacada del 2019 ens arriba l'1 de gener amb la commemoració del centenari del naixement de l'escriptor J. D. Salinger, autor d'"El vigilant en el camp de sègol". L'any 2019 serà l'Any Brossa i commemorarà el centenari del naixement (19 de gener) del poeta, dramaturg i artista plàstic Joan Brossa.

El 6 de març es commemoren els 400 anys del naixement de l'escriptor francès Cyrano de Bergerac.

El 2 de maig es commemoren els 500 anys de la mort de Leonardo da Vinci i el 6 de maig el centenari de la mort de l'escriptor L. Frank Baum, autor del clàssic de la literatura juvenil 'El màgic d'Oz'.

No serà fins al 30 de maig quan recordarem els 25 anys de la mort de l'escriptor uruguaià Carlos Onetti.

L'any 2019 es commemora els 25 anys de la mort de l'escriptor Pere Calders (21 de juliol), un dels grans de la literatura catalana i en especial pels seus contes i relats que recentment s'ha reeditat.

Robert Luis Stevenson, l'autor de clàssic com 'L'Illa del tresor' moria el 3 de desembre de 1894 i per tant aquest 2019 en farà 125 anys.

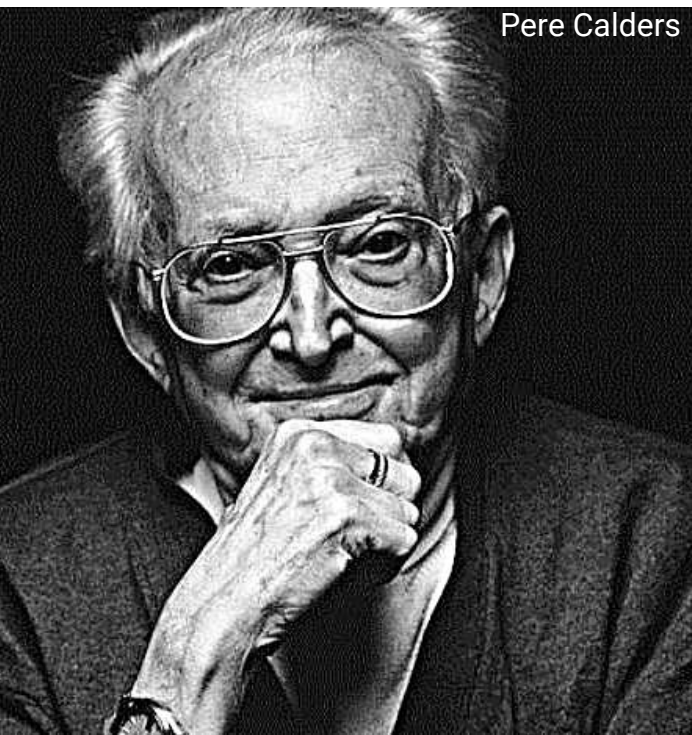
El 31 de juliol doble efemèride literària, els 75 anys de la mort d'Antoine de Saint-Exupéry, l'autor d'"El petit príncep" i el centenari del naixement de l'escriptor italià Primo Levi reconegut per l'obra 'Si això és un home' on narra el seu testimoni com a supervivent del camp d'extermini d'Auschwitz. L'agost s'iniciarà amb la celebració dels 200 anys del naixement de Herman Melville, autor del clàssic de la literatura universal 'Moby Dick'. Tothom recorda el clàssic de 'Mary Poppins' però pocs sabran que la seva autora va ser P. L. Travers. Enguany es commemora els 120 anys del seu naixement (9-8-1899).

El 8 d'octubre es commemora el centenari del naixement de Teresa Pàmies, autora d'una extensa obra marcada per un to autobiogràfic i les seves experiències viscudes durant l'exili, de l'any 1939 fins al 1971, que la va portar a viure a França, Cuba, Txecoslovàquia i Mèxic.

No serà fins al 21 d'octubre quan es commemora els 50 anys de la mort de Jack Kerouac, un dels grans escriptors nordamericans i pioner de la denominada Generació Beat, autor de la novel·la 'On the road'.

Un dia més tard, el 22 d'octubre serà el torn a Doris Lessing per commemorar el centenari del naixement de la Premi Nobel de Literatura.

Pere Calders



Teresa Pàmies



RECOMANACIONS

LLEGIM



Hi ha una força capaç de convertir-nos en una altra persona, de capgirar el nostre món: l'amor. Qui s'enamora tria -potser per primer cop- el seu propi camí. Deixa enrere una etapa de la seva vida i obre la porta d'un món estrany i desconegut.

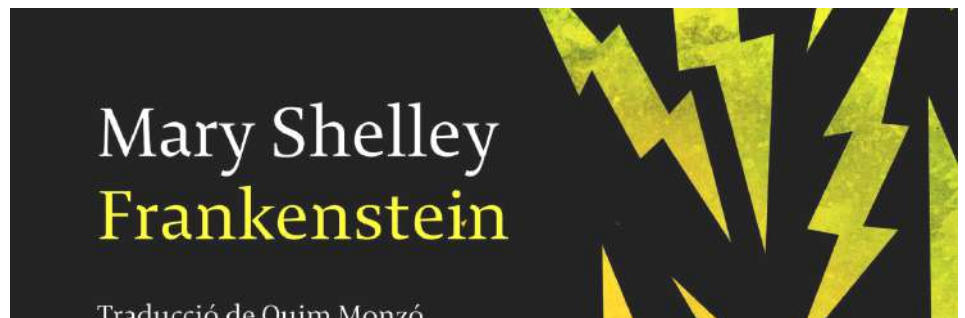


El món natural de Mannawinard fa molt temps que s'enfronta al món tecnològic de les dumes. Cinc humans d'origens diferents i un androide tenen la solució; però abans s'hauran de trobar i emprendre junts un viatge ple de perills en què mercenaris, mutants i robots destructius intentaran acabar amb les seves vides.



Un novel·la realista que aborda amb humor els problemes quotidians dels adolescents. Andrés és un jove que no viu el seu millor moment: està fart del col·legi, de la seva mare, del seu etern acne ... Només l'anima dibuixar còmics, la seva nòvia i odiar Jordi, el fatxenda del col·legi. Què farà per trobar el seu lloc a la vida?

Un doctor, impulsat per la passió científica, dóna vida a un ésser deforme. El monstre és, en principi, una criatura tendra i generosa, però el rebuig el transforma i comença a omplir de desgràcies la vida del seu creador. Frankenstein és una història plena d'horror i de misteri, de generositat i de tendresa, a cavall de la novel·la gòtica i el relat filosòfic.



Harry Potter i el llegat maleït

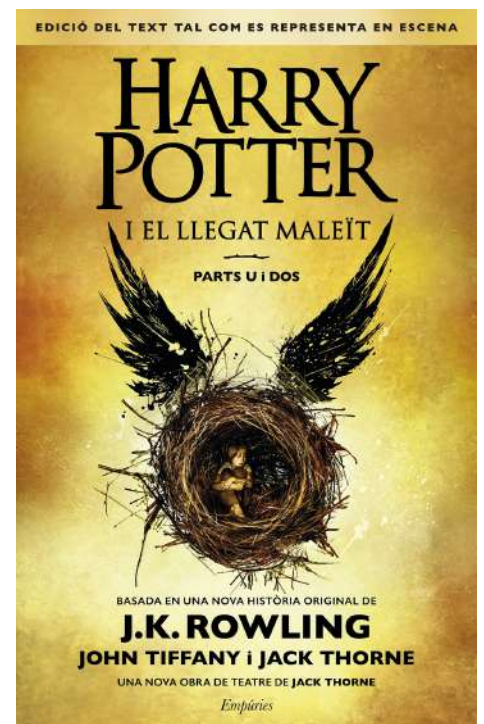
Harry Potter i el llegat maleït és la vuitena història en la sèrie de Harry Potter i la primera història oficial de Harry Potter que s'ha portat al teatre.

Ser Harry Potter no ha sigut mai senzill, i continua sense ser-ho ara que és un empleat carregat de feina a la Conselleria d'Afers Màgics, marit i pare de tres fills en edat escolar. Mentre el Harry ha de conviure amb un passat que es resisteix a quedar enrere, el seu fill petit, l'Albus, intenta alliberar-se del pes d'un llegat familiar que no ha volgut mai.



Los extraños

Una història de militars africanistes, comandants de la Segona República, escaquistes professionals i ballarins. I com a teló de fons l'Àfrica colonial, la guerra civil espanyola, l'exili a França, l'Eivissa dels anys setanta.





Aquest tercer trimestre hem rebut una visita molt especial arran d'un projecte que s'ha fet a Biologia i Geologia. Han visitat l'institut dues majores de la residència del Parc de la Pau, Neus Planells i na Maria Torres. Han vingut a veure els alumnes de primer d'ESO per explicar-los coses sobre els usos tradicionals de les plantes a Eivissa i Formentera per guarir malalties, elaborar roba o instruments musicals, la construcció i, com no podia faltar, l'alimentació.

A partir d'aquesta visita l'alumnat va gravar diferents programes de ràdio que podreu trobar penjats a la pàgina web del centre.

A continuació teniu les opinions de diferents alumnes sobre la visita d'aquestes majores.

"M'ha encantat poder conèixer-les i aprendre coses sobre les plantes d'Eivissa. A més, no explicaren tot molt bé per a que tothom ho entengués". Sara Mokhchan, 1rA.

"A mi me va pareixer molt interessant ja que podem aprendre moltes coses d'elles. Nosaltres sempre utilitzam medicines de la farmàcia, i elles ens van ensenyar que no era la única manera de curar malalties." Maria Escandell, 1rA.

"A jo m'ha encantat la visita. Vaig aprendre moltes coses sobre Eivissa, però el que més me va agradar va ser l'uc que li vaig demanar que fes. Esper que tornin una altra vegada." Doae Hamiti, 1rA.

"A mi me va pareixer molt entretinguda i també me va servir moltes més coses sobre les plantes d'Eivissa i tots els medicaments que feien amb elles." Sheila González, 1rA.

"A mi m'ha semblat molt interessant i me va agradar molt. Na Maria pareix una dona molt sàvia i intel·ligent. Me va pareixer interessant quan va explicar que en la seva època no tenien mobil." Mattia Girone, 1rB.

"La visita de na Maria i na Neus me va pareixer molt interessant. Ens van ensenyar un munt sobre les plantes medicinals d'Eivissa, també ens van ensenyar que el tradicional és millor que el modern." Miquel Cirer, 1rA.

"La veritat és que me va pareixer molt bé perquè moltes vegades la gent major se sent molt sola i jo crec que les dones van disfrutar molt de poder explicar-nos tantes coses." Nicolás Rodríguez, 1rA.

"L'entrevista a Maria va ser molt divertida i vàrem aprendre molt, com per exemple com es fan les esparidenyes i les bassetges. També com jugaven abans de petits." Iván Jiménez, 1rB.

"A jo m'ha semblat molt graciosa i interessant. He descobert moltes coses noves sobre les plantes i la vida pagesa. M'ha agradat molt i a més són molt amables i gracioses." Sara Lozano, 1rA.

"A mi me pareix que la visita de na Neus i na Maria va estar molt xula perquè ens varen ensenyar moltes coses d'Eivissa i elles també varen aprendre coses. Quina visita més xula!" Jordi Mari, 1rA.

"Estam molt agraïts per la seva participació en el projecte, ja que ens hem pogut adonar que la vida antigament era més complicada a l'hora de buscar menjar o medicaments." Claudia Calbet, 1rE.



La visita de Neus Planells

L'altre dia vàrem rebre la visita de na Neus Planells, una gran escriptora, col·leccionista i persona. Abans que vingues ella ens va deixar una capsa amb objectes seus perquè endevinàssim quin tipus de persona era i vàrem poder veure que li agradava molt escriure i col·leccionar coses. Però també ens adonàrem que també havia escrit molts de contes relacionats amb Eivissa, això demostra que li agrada molt aquesta illa i li té molt de respecte. Nosaltres també li vàrem deixar una caixa on hi havia objectes nostres perquè ella també pogués conèixer-nos i va poder observar que ens agraden molt les noves tecnologies. Però nosaltres no volíem que ens parlés que li agradava fer, sinó que volíem fer unes preguntes amb relació a l'agricultura i la ramaderia per un projecte de biologia. Li vàrem fer preguntes com "A ca teva tenies animals? Era necessari per viure? Amb les plantes del camp es podien fer aliments? Quins conreus es cultivaven més? Quins menjars eren habituals a ca teva?..." Ella ens va dir que abans era molt necessari tenir animals i cultius a casa ja que no hi havia tants de supermercats com avui en dia i que amb les plantes es podien fer moltes cremes i remeis per curar tota mena de malalties, ja que no hi havia tantes farmàcies com ara.

Estam molt agraïts per la seva participació en el projecte, ja que ens hem pogut adonar que la vida antigament era més complicada a l'hora de buscar menjar o medicaments. Així que finalment ens agradaria donar-li les gràcies a na Neus per la seva col·laboració en el projecte.



UNA ENTREVISTA AMB **SALVADOR BELENGUER,**
EScriptor

PER l'alumnat de 1r batxillerat

«Escriure és una de les millors experiències»

L'alumnat de 1r de Batxillerat de l'IES Sa Colomina, el 29 de març, va tenir l'oportunitat de conèixer l'escriptor Salvador Belengué Dolç, que va néixer a Onda l'any 1983. Es va llicenciar en Filologia Catalana i en Filologia Espanyola a la Universitat de València. A l'actualitat treballa com a professor de Llengua catalana i literatura a l'IES Marc Ferrer, de Formentera. Va guanyar el premi de narrativa de la Ciutat de Vila Real amb "L'abraçada necessària" i com que l'alumnat es va llegir el llibre van tenir la sort de poder respondre els seus dubtes i inquietuds.

Alumne: El llibre està basat en fets reals? Quins?

Salvador: El llibre té un punt generacional de crisi del 40. S'enfoca des del pas del temps. Ara sou joves i potser no li doneu importància però els anys passaran i podreu mirar les experiències que heu viscut des d'una altra perspectiva.

Alumne: Quant de temps vas tardar en escriure el llibre?

Salvador: Vaig començar l'octubre de 2012 fins a l'estiu de 2017, és a dir, cinc anys. Cal destacar que jo no sóc un professional, sinó un professor, ningú em va obligar a fer-ho, és com un hobby

per a mi. Com que he estat cinc anys en escriure-la, la història s'ha anat fent més gran, cosa que em va donar l'experiència de tornar a llegir l'obra, fins i tot vaig arribar a afegir o eliminar fragments. Va ser un procés llarg de cinc anys d'escriptura, reelectura i reescriptura.

Alumne: En què et vas inspirar per fer el teu llibre?

Salvador: Jo tenia clar des del principi que seria un personatge de Formentera i de Castelló, basant-se en el meu poble, Onda, ja que a la novel·la moltes escenes són produïdes allà, també em vaig basar en la història de Formentera i Castelló, com per exemple la Guerra Civil. També cal destacar la cultura, cultura popular que va morint poc a poc. Els personatges es basen en persones que conec, com per exemple Juan, l'argentí, em vaig inspirar en el meu amic el xilè. Va ser difícil donar-li consistència als personatges.

Alumne: Has pensat en fer alguna segona part?

Salvador: La veritat no, ho tenia molt clar. Després de cinc anys vaig acabar molt cansat de la història, cosa que em va obligar a acabar la novel·la. Si hi hagués una segona part no sé si podria fer de nou a l'Andreu, o una altra persona, ja que després de dos anys les preocupacions del personatge podrien canviar.



Alumne: Creus que li falta alguna cosa al teu llibre?

Salvador: Li falta temps, al meu llibre... Tot i això estic molt content amb el resultat, però he estat també molt crític. Quan no tens temps valors molt més les coses.

Alumne: Escriuries un altre llibre?

Salvador: Per ser sincer sí, estic enganxat a això, ja que durant tota la meva vida he estat escrivint tot tipus de coses, mai havia publicat res. Escriure és una de les millors experiències, ho he fet perquè m'agrada molt.

Intentaré publicar més coses.

Alumne: Enfocant-nos en la novel·la, creus que el personatge de Laura estima realment al seu marit? I Lúdia?

Salvador: Clar, un dels temes que m'agraden del llibre són les decisions, ja que les prenem sense ser-ne molt conscients, és un fet que marca la vida.

Ella va decidir estar amb el seu marit, Laura ha construït la seva vida amb fills i un marit. Malgrat això ella té clar que no vol tirar per la borda el que ha construït, fer això no és fàcil. Laura segueix amb la seva vida. De Lúdia podria dir el mateix. Jo tampoc mai

ho sabré, perquè el narrador és en tercera persona i Arnault tampoc en sap res.

Alumnat: La mort dels pares va ser un accident o va ser provocat?

Salvador: Mai podem saber què havia passat pel cap de la mare d'Andreu.

.Quan vaig acabar l'obra em vaig adonar que l'autoria cau en els lectors. Jo realment no puc dir res d'això. Cada lector és qui ho ha d'interpretar

Alumnat: Des del punt de vista del lector, creus que la Marta es queda amb Andreu per obligació?

Salvador: Jo realment crec que no, Andreu no té aquesta mentalitat, a més que queda clar que Marta vol tenir el fill amb ell o sense ell, en aquell moment el protagonista decideix que hi vol participar. Tampoc ells es prometen estar junts sempre, per tant jo no els sent obligats.

Alumnat: Per què Leopoldo odia tant a Vicent?

Salvador: No és odi, sinó que és gelosia, perquè Vicent és observat i ell no. Sobretot perquè Vicent és admirat pel seu propi pare i lloat pel seu cant, Leopoldo davant de tot això queda de costat. Òbviament que aquesta gelosia està sent exagerada per poder crear una situació conflictiva.

A l'hora de parlar de sentiments jo diria que són el motor de la novel·la, perquè apareix el sentiment de l'amor, de l'amistat, la gelosia...

Alumnat: T'agradaria que fessin una pel·lícula del teu llibre?

Salvador: És bastant impossible, però sí que m'agradaria, evidentment, clar que sí, ja que jo voldria que el públic pogués veure tots els escenaris de Formentera i Onda.

Alumnat: Quins són els teus criteris per dividir els capítols?

Salvador: Quan vaig començar a escriure el llibre ho vaig fer tot d'una i posteriorment vaig veure que era necessari la separació en capítols. Així ho vaig deixar, separats per escenes, sobretot però per separar el canvi del passat al present.

Alumnat: Com et vas sentir quan vas guanyar el premi?

Salvador: La veritat em va fer molta il·lusió perquè era un premi que es trobava a prop del meu poble. La novel·la la vaig presentar a l'agost i a l'octubre em varen dir que havia guanyat. Si no hagués guanyat el premi no hagués publicat mai el meu llibre.



UNA ENTREVISTA AMB HUNTER ANDERSON ASHFORD,
ALUMNE NOUvingut

PER Mauri Miñarcaya, Paula Pérez i
Lucía Andreu

UN LLOC DIFERENT PER A UNA PERSONA DIFERENT

Ell és **Hunter Anderson Ashford** i ve de Brasil a Eivissa per buscar una vida més fàcil. Té 15 anys i la primera vegada que va fonyar Eivissa va ser quan va venir de visita als 5 anys. Li agrada molt la vela i va ser campió.

De quin país vens?

Jo vinc de Brasil però vaig néixer als Estats Units.

Quin és el motiu de la teva vinguda?

Vaig venir a viure a Eivissa perquè la vida a Brasil era molt dura i també molt cara. A Brasil havíem que pagar 1.800 euros mensuals per estudiar.

Quan et varen dir que vindries aquí, que vares sentir?

Hem vaig sentir asustat perquè la llengua era molt diferent a la que jo parlava però en canvi estava feliç perquè anava a viure una vida diferent.

Que va ser allò primer que et va cridar l'atenció d'Eivissa?

A jo em va cridar l'atenció que es una illa segura. A Brasil, si surts per la nit, tens el risc de que t'atraquin. A jo una vegada em va passar que un boix de disset anys em va atracar i es va endur el meu telèfon mòbil.

Què és el que més t'agrada d'Eivissa?

M'agrada molt el caràcter de les persones també m'agraden les platges però són més petites que a Brasil

Com era el teu antic col·legi?

El meu col·legi era molt gros però era més car. Hi havia molts d'alumnes.

Quines eren les assignatures que tenies a la teva antiga escola o institut?

Teníem assignatures paregudes però una que jo tenia a Brasil és literatura.

Explica'ns una tradició del teu país

El Halloween és el que més m'agrada.

Si et quedassis aquí, què trobaries a faltar del teu país? Jo trobo a faltar el clima perquè quan fa calor m'agrada molt.

Quins són els plats típics que t'agraden de Brasil?

M'agraden els frijoles, la farofa, que és una pasta de farina amb mantega, i també m'agrada el quiabo, que es una verdura pareguda al pebre.

Moltes gràcies per ensenyar nos tot el que has viscut i fins una altra!!



UNA ENTREVISTA AMB MARIA EDO, ESTUDIANT DE VETERINÀRIA AL CEU CARDENAL HERRERA DE VALÈNCIA.

PER Àngela Edo, 2n Batxillerat A

HO TORNARIA A TRIAR MIL VEGADES MÉS!

Què estudies? I a on?

Estic en el tercer curs de Veterinària, a la Universitat Cardenal Herrera CEU de València.

Què es el que et va fer decidir-te per aquesta carrera?

M'han fet aquesta pregunta moltíssimes vegades i crec que encara no he trobat una resposta. Bàsicament, hi tenc passió; pels animals, per la biologia i la ciència. I tot amb l'objectiu de poder curar i ajudar.

Va ser molt difícil triar-la? Tenies alternatives?

Vaig decidir dedicar-me a aquesta professió quan tenia cinc anys, aproximadament. Des d'aquell moment m'han sorgit moltes alternatives relacionades amb la ciència, com biologia marina, i amb l'art, com fotografia. De fet vaig estar a punt de fer el batxillerat d'arts plàstiques, però al final em vaig plantejar que si em dedicava a l'art mai podria treballar amb animals, més que per a fotografiar-los. D'altra banda, al escollir aquesta carrera podia fer el que m'agradava i practicar la fotografia en moments lliures.

Ho tornaria a triar mil vegades més.

Què és el que més t'agrada del grau?

Crec que la possibilitat de compaginar classes de teoria amb pràctiques és el que realment et motiva a seguir, i a veure que tot el que has d'estudiar serveix en la 'vida real'. Tot i que, a vegades, arribem a passar dotze hores dins el campus.

Fa uns dies, durant una pràctica de cirurgia vaig estar varies hores controlant tota sola l'anestesia del pacient; bàsicament vigilant els monitors per a que no es despertés i que no el perdèssim. Aquestes responsabilitats son les que després em donen molta satisfacció.

Com és la teua vida lluny de casa?

Hi ha dies que quasi no tens temps de pensar-hi, i hi ha dies que faries el que fos per a passar un ratet a casa. Sobretot, quan arriben els exàmens o simplement en un dia en que t'enyores.

La universitat no està a la ciutat i vaig decidir viure al poble on està, a Moncada. Tenc classes als matins i pràctiques moltes tardes, com pots pensar, queda poc temps lliure per a estudiar o tenir 'vida social'.

Estic a un pis d'estudiants amb dos al·lotes, però tampoc feim gaire convivència així que es casi com viure tota sola. És cert que penso que és molt important aprendre a viure un tot sol, aprendre a no dependre de ningú dins el dia a dia. Tot i així, quedar algun dia amb les amigues al centre o amb tenir la meua parella estable han fet que no m'hagi tornat boja al poble.



Pis o residència d'estudiants?

Quan vaig arribar a València, vaig anar un any a viure a casa d'uns familiars. Va ser molt més fàcil per a adaptar-me, però la universitat quedava a més d'una hora en metro i a vegades es feia etern. L'any següent vaig entrar a un pis d'estudiants així que no he tengut l'oportunitat de viure a una residència. Les meves amigues sí que hi eren, i moltes vegades les envejava perquè els nous companys realment eren com una família per a elles. Tot i així, estic molt contenta de viure a un pis, aprens moltes coses i tens molta llibertat.

Has pogut fer pràctiques relacionades amb la carrera? A on?

Sí, a més de les pràctiques dins l'hospital i la granja de la facultat, vaig poder anar a una clínica a Eivissa durant unes setmanes de l'estiu. Te'n adones de que tot el que estudies és molt important i que no queda als llibres. Poder estar amb pacients reals i la gratificació d'ajudar-los et fa seguir endavant.

Quines perspectives de futur tens? En què t'agradaria especialitzar-te?

En contra de l'opinió popular que el veterinari és aquell que està dins una clínica curant cans i gats (es la raó per la que jo vaig començar), aquesta carrera té moltíssimes sortides, algunes d'elles inclús sense atur. Des d'inspector de sanitat fins a veterinari de granges, zoològics, etc. Jo vaig entrar amb la idea de especialitzar-me en clínica d'animals de companyia, però amb totes les assignatures i pràctiques m'he plantejat també la clínica de nous animals de companyia, també coneguts com a 'exòtics'. Dins el món de la clínica hi ha també totes les especialitzacions de medicina humana, com dermatologia, cardiologia, cirurgia, anestèsia..., i no les descarto.

Com veus la teua vida en 10 anys?

Si m'haguessin fet aquesta pregunta fa tres anys tendria claríssim que estaria a una clínica de cans i gats a Eivissa, però la universitat t'obri moltes portes. Sé que faré clínica, però no sé de quin tipus ni a on estaré.

Quines diferències trobes entre la universitat i l'institut?

Tot és completament diferent. A la universitat ets autònom, els professors t'ajuden però tu ets l'únic responsable de les notes i la participació. Has d'aprendre a estudiar quantitats de matèria que a l'institut semblen impossibles, aprendre a estudiar un mes abans de l'examen. Però sí que es veu que el ritme no té res a veure, mentres que a l'institut tens deures i treballs per a fer cada dia, a la universitat hi ha molt més temps lliure per a preparar-te. A més, la implicació dels professors amb els alumnes és completament diferent, a l'institut fan el possible per a que estudiis i aprovis; a la universitat es mostren oberts a ajudar-te, però si no és per iniciativa de l'alumne, el professor no anirà 'darrere teu'.

Quins records tens de Sa Colomina? Ho trobes a faltar?

Sa Colomina és una família, fas amics per a sempre i hi ha professors que es converteixen en pares a temps parcial. Trobo a faltar sobretot l'últim curs, i tots els estudiants que ara no ho entenen sé que ho entendran el primer dia de classe a la universitat. Ja no hi ha les teves amigues de sempre, ja no estan els comentaris del graciós de la classe, ja no surts al pati amb tota la classe... Tot i així, la universitat és una oportunitat espectacular per a conèixer gent meravellosa i t'acostumes ràpid al nou ritme.

Què aconsellaries a un futur estudiant universitari?

Li aconsellaria que fes allò que sap que el farà feliç, és igual el que diguin, l'esforç, per gran que sigui, valdrà la pena. I li recordaria que tot el que estudia i lluita al final té recompensa i que, si es per un camí o per un altre, ho aconseguirà. Hi ha somnis més o menys difícils, pero no impossibles.



Com veus la teva vida en 10 anys?

Si m'haguessin fet aquesta pregunta fa tres anys tendria claríssim que estaria a una clínica de cans i gats a Eivissa, però la universitat t'obri moltes portes. Sé que faré clínica, pero no sé de quin tipus ni a on estiré.

Quines diferències trobes entre la universitat i l'institut?

Tot és completament diferent. A la universitat ets autònom, els professors t'ajuden pero tu ets l'únic responsable de les notes i la participació. Has d'aprendre a estudiar quantitats de matèria que a l'institut semblen impossibles, aprendre a estudiar un mes abans de l'examen. Però si que es ver que el ritme no té res a veure, mentres que a l'institut tens deures i treballs per a fer cada dia, a la universitat hi ha molt més temps lliure per a preparar-te. A més, la implicació dels professors amb els alumnes és completament diferent, a l'institut fan el possible per a que estudiis i aprovis; a la universitat es mostren oberts a ajudar-te, però si no és per iniciativa de l'alumne, el professor no anirà 'darrere teu'.

Quins records tens de Sa Colomina? Ho trobes a faltar?

Sa Colomina és una família, fas amics per a sempre i hi ha professors que es converteixen en pares a temps parcial. Trobo a faltar sobretot l'últim curs, i tots els estudiants que ara no ho entenen sé que ho entendran el primer dia de classe a la universitat. Ja no hi ha les teves amigues de sempre, ja no estan els comentaris del graciós de la classe, ja no surts al pati amb tota la classe... Tot i així, la universitat és una oportunitat espectacular per a conèixer gent meravellosa i t'acostumes ràpid al nou ritme.

UNA ENTREVISTA AMB CARLES FABREGAT, ESCRIPTOR I PINTOR

PER Niura Barakhova Banegas de 3r D

L'ART ÉS UNA MANERA D'INTENTAR EXPLICAR-NOS A NOSALTRES MATEIXOS

Carles Fabregat Sans va néixer a Barcelona el 1951. Va ser director de Can Ventosa i director de la galeria d'art Via Dos. Es poeta, escriptor, escultor i pintor (més de caps que una altra cosa), gestor cultural, crític de cinema, dissenyador gràfic, realitzador de documentals, organitzador de "La nit de lluna plena" (lectura poètica), organitzador de "Anem al cine" i guanyador de dos premis, Premi Ciutat d'Eivissa 2015 per el llibre "Suit del Pacha" i el primer premi dels Premis de la Mar per el llibre "Clos desig".

Tot el que fas te a veure amb l'art, per què és important l'art?

Abans de respondre per què és important l'art, caldria preguntar-se què és l'art. Una forma d'explicar-ho seria que és una manera d'intentar interpretar el món, d'entendre el món i sobre tot una manera d'intentar explicar-nos a nosaltres mateixos. I han altres camins per fer-ho com la ciència o la filosofia, l'art busca el mateix per els seus camins particulars que tenen a veure sempre amb l'experiència estètica.

L'art dona diners?

L'art pot donar diners o no. Hi ha gent que guanya molts diners amb l'art i gent que no en guanya, el que a vegades és difícil és quedar-se en el terme mig. Hi ha gent que és coneguda i les seves obres es cotitzen i aquests guanyen molts diners, però després també hi ha molta gent que no en treu un rendiment econòmic de l'art, encara que hem de pensar que no tothom es planteja l'art com un medi per guanyar diners. Como he dit abans es tracta de que és un mètode de coneixement de nosaltres mateixos i del món, per tant podem dir que l'art és per a un mateix, sense cap necessitat de poder treure'n un rendiment econòmic.

Per què et dediques a això?

A la vida hi ha moltes coses que t'arriben, moltes vegades no saps exactament per què et passen, molt sovint, justament les més importants arriben sense avisar, sense que t'ho imaginis. No podria dir exactament quan vaig decidir dedicar-me a l'art però tot i així va ser molt jove. En el meu cas a més a més es que el meu avi era escultor. A casa tota la vida l'art va tenir una importància. Així doncs el vaig viure des de petit i quan tenia 16 anys ja vaig a puntar-me a la Massana, després vaig fer Belles Arts... ha sigut un camí que he anat fent des de ben jove.

Que fa que et puguis dedicar a tantes branques artístiques si el normal es fer-ne una o dues?

No, el normal no, no és així. Hi ha molta gent que és multidisciplinar i es dedica a moltes branques artístiques. Jo diria que la manera de arribar a fer una obra important amb qualsevol disciplina artística, amb escultura, pintura, fotografia... generalment és dedicant-li la major part del temps de la teva vida. El que passa amb la gent com jo que diversifica tant amb diverses disciplines es que a vegades tens la sensació de no aprofundir prou amb cada una d'elles o que per arribar a fer alguna obra important i que realment arribi molt lluny... sempre et queda el dubte de si hauries d'haver dedicat més temps a un sol camp. Però arriba una edat on un s'ha d'acceptar com és i jo sóc així: necessito provar i experimentar amb moltes coses diferents.

El consum d'Internet ha fet que la gent deixi d'anar a comprar CD's, anar a galeries d'art o al cinema... Creus que en un futur pròxim l'art desapareixerà?

No en absolut perquè l'art és una manifestació necessària per l'ésser humà, el tòpic seria lògicament parlar de les coves D'Altamira, s'ha especulat molt sobre per què l'home primitiu tenia necessitat de pintar allò que veia, ja sigui per màgia, per rituals per tenir cacera... sigui pel que sigui, una vegada més l'ésser humà sempre ha tingut la necessitat d'interpretar el món que l'envolta, una forma torno a repetir d'explicar el món a ella mateix, per tant això seguirà sent sempre igual. La forma és el que canvia però això no és important. Que la gent utilitzi les noves tecnologies per crear doncs forma part d'aquesta evolució, no ens hem d'espantar per això. Es tracte de la plasticitat i el desig humà i de la voluntat de fer coses a través dels mitjans que siguin.

Quina creus que és la situació de l'art a Eivissa?

Jo crec que pot ser hi hauria una pregunta que és quina és la situació de l'art en general, que està canviant, està variant. Com hem plantejat a la pregunta anterior el que ha canviat es la forma de consumir art i la forma de vendre'l i la forma de mostrar-lo, moltes galeries han caigut amb la crisi. La forma de consumir art és diferent amb les noves generacions. Avui en dia l'art es consumeix a través de pantalles de les més diverses mides. La situació de l'art a Eivissa és com a tot arreu amb una particularitat i és que a Eivissa sempre s'ha tingut la idea de que era una terra d'artistes i de que hi havia molts artistes per metre quadrat. Jo penso que això s'hauria de matisar, hi

ha molta gent que es vol dedicar a fer art, lo quan està molt bé perquè això no fa mal a ningú, més aviat el contrari, però això no vol dir que hi hagi molts artistes, sinó que hi ha molta gent que es dedica a coses artístiques.

Creus que Eivissa t'ha influenciat en el teu art?

És inevitable que l'artista estigui vinculat amb el medi ambient en el que viu, la societat i el temps, que un s'ameri d'allò que viu i veu, les circumstàncies històriques que li han tocat viure i amb quina família està, com ha sigut educat, tot això evidentment influeix. De tota manera jo he de dir que sóc un artista bastant cerebral, vol dir que pot ser el sol i la llum meravellosos d'Eivissa pot ser no afectant tant en el meu art i seria similar si visqués a Bèlgica per exemple.

Acabes d'inaugurar una exposició de pintura que es titula "VISAGES" que en Francès vol dir rostres i les teves escultures també son de caps. Què hi ha de tan especial que no toquis cap altre tema?

A mi sempre m'ha interessat molt el psicoanàlisi, vaig estar deu anys estudiant-lo i també vaig arribar a l'astrologia amb la voluntat d'estudiar l'ésser humà, la comprensió de l'ésser humà és una cosa que m'ha interessat sempre, penso que aquí deu estar la clau, els rostres i la figura humana en lloc de paisatges o altres motius, bàsicament em preocupen les persones.

Ets una persona influent en el món cultural eivissenc, així doncs en el teu cas no és veritat aquella dita que diu "Nadie es profeta en su tierra"?

Se'm fa difícil respondre ja que jo no sé fins quin punt sóc influent, diríem que sóc conegut dintre del món cultural eivissenc i vull pensar que sóc respectat, però influent... no ho sabria dir. Influents són el polítics o empresaris, persones que poden modificar amb les seves decisions la realitat, en el meu cas no és així. En qualsevol cas no em queixi i he de dir que em sento prou reconegut per questa terra que m'ha acollit que és Eivissa.

Què faries perquè millorés el consum de l'art a Eivissa?

La practica de l'art i el gust per veure art, penso que es una cosa que ha de venir amb la educació, tant la de casa com la de les escoles, però sobre tot del que és tracte es de viure en una societat que doni importància en això. El que no pot ser és que la gent pensi que l'art es una cosa secundaria, que la gent que s'hi dedica son poc menys que uns frikis o que son persones marginals o persones que són una mica diferent dels altres per tant l'art no està inclòs en el viure diari. Què en fariem després d'intentar implementar tota classe de normes o de pensaments per que l'art tingués més consum. Vol dir que la societat hi ha de creure d'entrada, les criatures han de viure immersos en un món on l'art tingui importància i només així farem que la societat el consumeixi.

Tenint en compte les assignatures que hi ha en un institut, veig que las artístiques són prescindibles perquè quasi no n'hi ha i són optatives. Així doncs veig que el govern pensa que no són importants per la nostre formació educativa, què en penses?

Aquesta en realitat ja l'he contestada a l'anterior, d'alguna manera coincidim en la mirada sobre aquest tema, és a dir efectivament, si aquestes assignatures es consideren optatives, poc importants i ha d'altres que ho són més... difícilment aquesta societat deixarà tocar-se massa o transformar-se massa per l'experiència i el treball artístic

Has obtingut dos premis literaris per la teva poesia escrita en català, jo sóc catalana i quant llegeixo el que has escrit amb costa molt d'entendre-ho per què fas servir un llenguatge que per mi és complicat. No creus que això fa el teu art menys accessible?

Jo penso que aquí hi ha un problema amb el català com a llengua (poder en els darrers anys això ha canviat) i és que el català és una llengua que en certa mida és casolana, una llengua una mica de pares a fills, una llengua més privada i això ha fet que s'allunyés el

català parlat del català literari. Aquest darrer és més de unes elits culturals, i el parlat... més de casa, més planer. Si en tots els idiomes ja existeix aquesta distància en el cas del català penso que és major. Per un altre banda la poesia es un art que es diu de l'essencial, que va d'intentar expressar el màxim amb el mínim, vol dir que a vegades es comprimeix tant que requereix un esforç suplementari per part del lector per poder arribar a entendre tot allò que el poeta diu. Tot això fa que la poesia sigui un art minoritari. Jo sé que sempre busco aquella paraula més precisa més exacte per a cada moment en concret per dir allò que vull dir i no necessàriament aquesta paraula precisa és la més usada o coneguda. Totes aquestes coses fan que la poesia requereixi d'una doble o tercera lectura... és un art que, com ja he dit, requereix d'un esforç per part del consumidor.

I per acabar: fas un cicle de cinema que es diu "Anem al cine", Quina pel·lícula recomanaries als meus companys d'institut?

Titols hi ha milions. Jo continuaria recomanant una pel·lícula amb blanc i negre per l'edat adolescent, és un conte una mica fosc si tu vols però és una pel·lícula meravellosa que és "La noche del cazador" dirigida pel Charles Laughton, penso que una persona de 16 o 17 anys ja pot descobrir la màgia de l'ànima humana i del romanticisme que presenta una pel·lícula con "Vértigo" del Hitchcock, que a més a més és una pel·lícula de suspens i penso que hi ha pel·lícules immortals com pot ser el musical West side Story, parlant de musicals en tenim d'un molt recent que és una pel·lícula magnífica es és La La Land i després penso que no s'ha de tenir prejudicis respecte el cine de dibuixos animats i jo sóc defensor i sempre ho dic de que Toy Story 2 és una obra mestre que jo recomano absolutament i per altra banda he de dir que m'encanten totes les pel·lícules de Harry Potter que em sembla que aconsegueixen una atmosfera increïble són les pel·lícules que a mi m'hagués agradat veure quan era adolescent, o sigui que la mira és múltiple i si algú és molt intrèpid per internar-se per camins surrealistes li aconsellaria veure perquè és una experiència única, "El ángel exterminador" del Luis Buñuel, un director espanyol que ja va morir, un dels més grans que ha donat España i és una pel·lícula difícil de veure i entendre però segurament planteja problemes i qüestions que et queden per la resta per tant em sembla una experiència interessant encara que no l'entenguis de res.



LA COOPERACIÓ EN L'APRENTATGE COM A ESTRATÈGIA DE SUPERACIÓ

per Salvador Sanchis

Igual que en un grup de música, un equip de qualsevol esport col·lectiu, una associació ciutadana dedicada a dur endavant un objectiu, els professionals de la construcció o qualsevol empresa amb experts de diferents àries, els seus membres cooperen amb una única finalitat, realitzant treballs, els quals no es podrien dur a terme de forma individual. Però no és únicament la possibilitat o no de fer efectiu un treball, sinó també la necessitat de compartir, d'aportar diferents punts de vista, d'enriquir el què es fa, de pensar en el mateix i d'aprendre els uns dels altres. Això és el treball cooperatiu, una forma d'ajudar-nos, de ser més productius i de guanyar en temps, una forma d'entendre el treball que també es pot exportar al dia a dia a l'escola.

La cooperació és una manera de relacionar-nos entre els humans, la qual ens ha aprofitat al llarg dels temps per evolucionar com a espècie, però per remarcar la importància d'aquest valor, només cal observar en la natura i adonar-se'n que no és un fet exclusiu dels humans. Els dofins i algunes balenes, cooperen per caçar, de igual manera que ho fan els llops o les hienes, però que també realitzen els ocells migratoris per superar les dificultats del viatge i fer torns, situar als més indefensos o dèbils al centre, i als costats, volar els exemplars més forts. Això demostra que cooperar, és una estratègia efectiva que aporta resultats.

Així doncs, d'entre totes les coses que es poden aprendre a l'aula o d'entre les diferents metodologies d'ensenyament que els professors i les professores poden posar en pràctica, per què no ensenyar a cooperar? Per què no vèncer quan abans l'egoisme i competitivitat que ens caracteritza tantes vegades i molt especialment en l'adolescència? Aquest esperit de cooperació,



és un dels valors que es vol enfortir entre els alumnes de l'IES sa Colomina, perquè si cooperem, ens coneixem i si ens coneixem ens respectem i aprenem els uns dels altres, al temps que fem la nostra tasca diària més integradora i inclusiva, de manera que podem introduir en els grups de cooperació a aquells alumnes que més ho necessiten per tal d'ajudar-los, participar conjuntament i interactuar més entre alumnes i els professors i, en darrer terme, disminuir el nombre de conflictes que sorgeixen entre nosaltres.

Aquests són els dos principis fonamentals sobre els que gira l'Aprenentatge Cooperatiu, la participació equitativa i la interacció simultània. Entre iguals s'aprèn millor i s'adquireix més importància, d'aquesta forma el professorat cedeix el seu protagonisme a l'alumnat en l'aula, aquest únicament ha de ser respectuós amb els companys i les normes de convivència per a que tot funcioni bé. En darrer lloc, millora la comunicació entre l'alumnat i amb el professorat i es facilita un entorn d'aprenentatge en grups, amb explicacions encaminades a resoldre els problemes i les dificultats que un petit grup ha tingut i centrades en allò que els i les alumnes realment volen aprendre sobre el tema en qüestió.

Aquest plantejament ha requerit de canvis substancials en la dinàmica de fer classe i repensar les activitats programades per realitzar a l'aula. El professor, es converteix en facilitador dels resultats que es volen obtenir i amb els seus coneixements, provoca situacions que els petits grups han de saber resoldre quan s'hi troben immersos en elles. D'aquesta manera, els alumnes troben un estímul en l'aprenentatge, però que en la majoria dels casos, només pot ser superat amb l'ajuda de la resta i cooperant.



Aquest sistema d'aprenentatge, de moment només s'hi du a terme a primer d'ESO i com en qualsevol novetat, el professorat s'ha hagut de formar, i és per això, que un grup nombrós de professors i professores ha rebut formació entre el curs passat i aquest per poder gestionar l'aula i proporcionar els coneixements de les diferents àries d'aquesta manera. Tot per oferir un millor ensenyament i fer que aquest sigui més atractiu i significatiu, per intentar que l'aula sigui un lloc d'encontre i participació equitativa en l'aprenentatge i millorar la convivència dels i les alumnes. En darrer lloc, també es tracta d'augmentar el rendiment, perquè no hi pot haver major satisfacció per un docent, que obtenir bons resultats acadèmics per part dels seus alumnes.

En conclusió, cooperem per aprendre mentre aprenem a cooperar, la qual cosa, s'esdevé com a finalitat de tota comunitat que avança i assoleix majors graus de convivència i respecte entre els seus membres, fet diferencial que caracteritza a totes les societats amb èxit.

el feminisme

per Laura Roig, de 1r de Batxillerat A



El feminisme és un tema que actualment ha estat molt present en la nostra societat. Aquest moviment es basa en la defensa dels drets dels homes i les dones en tots els àmbits i la igualtat total. No heu escoltat alguna vegada dir a algú "el feminisme és el contrari del masclisme"? Aquest dos termes es confonen i no tenen res a veure, el masclisme és el conjunt d'idees, actituds i pràctiques basades en una atribució cultural apresada de superioritat de l'home com a mascle, sobre la dona, i en canvi el feminisme com acabo de dir és la igualtat entre els dos gèneres.

Per començar, el que les dones exigeixen és que les oportunitats que se'ls ofereixen a elles siguin les mateixes que actualment els homes gaudeixen. És necessari que totes les persones tinguin igualtat d'oportunitats i de condicions a l'hora de treballar sense distinció del gènere. Segons l'Institut Nacional d'Estadística el salari mitjà anual d'una dona és un 22% més baix que el d'un home. Aquestes dades són un bon exemple de la desigualtat de gènere que pateixen les dones.

D'una banda, una altra desigualtat que està present en l'àmbit empresarial és la poca presència de les dones en llocs d'alta direcció, i en el cas que aconseguixin accedir a llocs directius, les executives reben gairebé sempre una remuneració inferior a la dels homes. Les dones altament qualificades es veuen exposades a "barreres invisibles" que els impedeixen assolir els nivells jeràrquics més alts en el món dels negocis, independentment dels seus èxits i mèrits. Un total de 27 de les 35 companyies que integren l'Ibex admet pagar més de mitjana als homes que a les dones. L'empresa ACS, és la que manté la major diferència salarial, admet que els homes guanyen un 27,4% més que les seves companyes.

Un altre aspecte on els homes i les dones durant molts anys han estat amb una gran desigualtat és en la baixa pel naixement d'un fill. Actualment la dona disposa d'un total de 16 setmanes ininterrompudes de descans, en les quals seguirà cobrant el seu sou. La mare ha de prendre obligatòriament les primeres sis setmanes després del part perquè es recuperi físicament després de donar a llum. També és obligatori que el pare gaudeixi de dues setmanes immediatament després del naixement del nadó.

Per garantir la igualtat, des d'abril de 2019 els pares compten amb vuit setmanes de baixa per paternitat (abans eren només cinc). Aquestes mesures preveuen l'ampliació progressiva del permís a l'any 2021, on es preveu que els pares gaudiran d'un permís equivalent al de la mare, o sigui, 6 setmanes obligatòries després del naixement del nadó, i 10 més que podran gaudir en el primer any de vida dels seus fills. En la meua opinió és essencial que tant la dona com l'home disposin de temps per a cuidar al seu fill, ja que aquest no només és de la dona sinó dels dos. A més a més em pareix un progrés que cada vegada els homes es vagin implicant més en la criança dels fills cosa que fins fa uns anys no es tenia en compte.

Durant els 40 anys de dictadura la societat ha estat educada amb una mentalitat masclista. Boixos i boixes s'educaven en escoles diferenciades per sexes, una dona no podia obrir un compte bancari sense l'autorització de l'home... A partir de la democràcia van anar sorgint diverses associacions per reivindicar els drets de la dona que havien estat reprimits tants d'anys.

En 1992 va sorgir una associació anomenada "Mujeres en Igualdad" on la seva finalitat és:

Defensar les llibertats, els drets i els interessos de les dones en tots els àmbits. Denunciar tota discriminació cap a la dona pel fet de ser-ho i totes les lleis que no compleixin amb el principi d'igualtat consagrat en la Constitució Espanyola. Defensar donar suport a les dones víctimes de la violència de gènere.

Així doncs, arribem a la conclusió que perquè els canvis es converteixin en fets es fa necessari un canvi de mentalitat en els àmbits que he mencionat abans: laboral, educatiu (familiar i escolar)... Lluitar contra la discriminació de gènere és una forma de construir una societat més inclusiva, igualitària, justa i diversa. En aquests darrers anys s'avançat molt, però encara queda molt de camí per aconseguir que la igualtat sigui una realitat. I ara tenim la sort de que un partit polític d'extrema dreta vol tombar tot el que s'ha aconseguit aquest últims anys.



La globalització

per Vicent Roig, 1r Batxillerat A

La globalització és el procés pel qual es difon el mateix model de societat arreu del món, de manera que tots els països tenen la mateixa estructura econòmica, social, política, cultural i informàtica. D'aquesta manera s'intenta passar d'un món dividit a un món unificat en un sol país, abolint així els trets que ens diferencien, que ens fan ser qui som i que designen la pròpia identitat. Aquest procés està avançant i cada dia és més real però encara no ha culminat del tot i per això cal fer alguna cosa per impedir el seu avanç.

La moda, la cultura i la política de tots els països han estat sempre desenvolupant-se al llarg del temps, el problema de la globalització és que actualment tots els països es mouen en la mateixa direcció i això no és bo. Si això segueix així, es perdrien les coses que ens fan ser únics i que ens fan pertànyer a un lloc. Es perdria la nostra identitat nacional i passariem de ser ciutadans d'un Estat concret a ser ciutadans del món. Com a conseqüència d'aquesta meravellosa pèrdua d'identitat, està sorgint un moviment nacionalista d'extrema dreta, com és el cas de VOX a Espanya, que intenten radicalitzar el país per tal de tornar a diferenciar-se dels altres. Intenten tornar a l'antiguitat i això seria donar un pas enrere en el nostre desenvolupament com a societat. Pot semblar una contradicció que estigui en contra dels partits d'extrema dreta si els dos estem en contra de la globalització, però penso que hi ha altres camins per impedir l'avanç de la globalització que no impliquin la radicalització del país.

Amb la globalització les minories de tots els àmbits es veurien perjudicades. Per exemple, totes les grans multinacionals s'estendrien arreu del món perjudicant així a empreses locals i això afavorirà el règim capitalista en el qual només una minoria rica es fa encara més rica, en què acabaria desapareguent la classe mitjana que passaria a formar part de classe pobre, la qual esdevindria cada vegada més gran i més pobre. La globalització només afavoreix als més poderosos i perjudica als dèbils i fa que l'abisme entre rics i pobres sigui cada vegada més gran. Seguint en aquesta línia, també acabarien desapareixent les llengües minoritàries a causa de la imposició d'una llengua que, amb el pas de les generacions agafaria forces damunt la llengua autòctona, que es debilitaria per acabar desapareixent. Això tornaria a ser un cas de pèrdua de la identitat nacional dels individus, els quals, per mitjà d'un procés de substitució lingüística, deixarien de parlar la seva llengua pròpia però minoritària per adoptar una llengua introduïda pels països "precursors" de la globalització. La substitució de les llengües minoritzades ja és un fet i actualment s'estima que una llengua humana mor cada dues setmanes. Els científics pensen que hi ha unes 6000 llengües de les quals es creu que desapareixeran el 90% durant els pròxims dos segles. Només el nord d'Amèrica han desaparegut 50 llengües natives durant les últimes dècades. Els efectes sociològics dels processos econòmics, conseqüència de la globalització, han reduït l'aïllament de comunitats remotes i han forçat a milions de persones a deixar les seues pobles i aldees per emigrar a grans ciutats on han deixat la seva llengua en favor d'una llengua més important. Això últim també comportaria al seu torn un altre efecte negatiu de la globalització com és l'abandonament dels petits pobles o aldees i la superpoblació de les ciutats provocant així l'aparició de pobles fantasmes on ja no viu ningú i la falta de feina i habitatges a les ciutats. Es calcula que només a Espanya hi ha uns 3000 pobles i aldees abandonades que el govern es veu



obligat a vendre per preus ridículs a rics inversors estrangers. N'és un exemple el poble gallec de O Muíño-verdo que s'ha venut a uns holandesos per la desorbitada quantitat 150.000 euros. Ridícul.

Amb la globalització s'abolirien les diferències dels diferents llocs per unificar el món baix una única cultura occidental i això al meu parer no hauria d'ocórrer mai i us diré per què. Si tothom esdevé igual tothom pensa igual i es perdrien el diferents punts de vista que hi ha arreu del món. Els grans descobriments en tots els àmbits sempre han estat introduïts per gent que ha pensat més enllà, algú que ha pensat diferent i això és degut a a les diferents perspectives que venen donades per la cultura, la identitat nacional i l'entorn de desenvolupament. Si tot això esdevé igual per a tothom el que feim és crear una nova generació de "clons intel·lectuals" incapaços de pensar per si mateixos i de tenir una opinió més enllà de la establerta per la societat. D'aquesta manera no només no s'avançarà científicament i en tots el àmbits en general, sinó que ens sotmetem completament a les idees establertes pels poderosos que governen i dominen el món. Una cosa semblant a la globalització és la que va fer un home molt estimat per tothom com va ser Adolf Hitler. Ell va intentar exterminar totes les cultures per tal que tothom qui quedàs fos igual i a ell li fos més fàcil governar i manipular als ciutadans sense perill de revolta perquè si tothom té una única mentalitat és més fàcil sotmetre'ls.

En definitiva, pot ser que la globalització sembli una cosa bona que ens farà la vida més fàcil però no sigueu ingenus i no us deixeu enganyar. Hi ha moltes coses importants que es veurien afectades o destruïdes, coses per les quals cal lluitar i que hem de conservar en benefici de la humanitat i en benefici del seu desenvolupament.



Transexualitat

per Paula Medina, de 1r de Batxillerat A



La transexualitat és la situació que es produeix per la diferència del sexe biològic assignat a la persona en néixer i la identitat sexual que la persona sent i manifesta. Les persones transexuals desitgen una transició permanent al gènere amb el qual s'identifiquen, normalment mitjançant assistència mèdica per ajudar-los a alinear el seu cos amb el sexe o gènere amb què s'identifiquen. Aquestes persones són PERSONES i són igual de lliures que qualsevol altre, però els seus drets estan sent reprimits.

Abans de començar m'agradaria definir alguns conceptes que poden arribar a portar confusions:

Sexe-> es refereix a les característiques biològiques i fisiològiques que defineixen a homes i dones

Gènere-> és la sensació interna que té cada persona de que si és un home o una dona o les dos o ninguna

Identitat sexual-> té a veure amb el gènere degut a que és la concepció que un individu té sobre ell mateix.

Orientació sexual-> És l'atracció romàntica o sexual cap a persones d'un determinat sexe o gènere

Primerament, fa poc el Search Institute va realitzar un qüestionari que incloïa respostes de 120.617 persones (entre 11 i 19 anys). Aquesta mostra va incloure 202 adolescents (0'2%) que es varen identificar com a transexuals d'home a dona, 175 és a dir un (0,1%) de dona a home i aproximadament el 0'9% dels adolescents informà haver-se qüestionat la seva identitat sexual alguna vegada en la vida. Així que com podem observar amb aquestes dades, la transexualitat ja no és un fet estrany, és més normal del que pensem i cada dia més gent es planteja la seva identitat sexual. A més, amb aquest estudi van sortir altes taxes d'intents de suïcidi entre persones transexuals la majoria eren homes transexuals i afirmen que ho fan perquè se senten una minoria.

El primer menor transexual de 17 anys de Catalunya que aconsegueix canviar el seu DNI d'acord amb la seva identitat sexual es va suïcidar 20 dies després, el 24 de desembre de 2015. Alan va sofrir bullying al seu institut des dels 14 anys, els nens de l'institut li aixecaven la camiseta dient-li que perquè vestia d'al·lot si tenia pits. Després d'estar ingressat per depressió Alan va arribar a casa, va agafar un puny de pastilles i les va mesclar amb alcohol, Alan va morir la nit de Nadal. Aquesta persona no es va suïcidar perquè si, va ser un crim social. No creis que tothom és lliure de sentir-se i fer amb el seu cos el que vulgui? Tot és qüestió d'igualtat i llibertat i tothom hauria de tenir aquests drets. Hi ha gent innocent suïcidant-se i morint per culpa de la repressió de la societat i del món tant antiquat en el que vivim.

A més a més, moltes persones defensen rotundament que les persones transexuals pateixen una malaltia mental, normalment solen ser persones joves, de ment oberta... Segons la OMS la transexualitat sí és una malaltia, però no mental ja que no hi ha evidència de que una persona amb un desordre de la seva identitat sexual hagi de tenir obligatòriament un desordre mental. No obstant, es segueix classificant aquest concepte com una malaltia i afirmen que ho fan per quan la persona busqui ajuda mèdica la pugui obtenir. Però com creis que es deuen sentir aquestes persones quan les classifiquen com malaltes? Pues bé, aquestes persones no tenen cap culpa d'haver nascut en un cos amb el que no

Durant els 40 anys de dictadura la societat ha estat educada amb una mentalitat masclista. Boixos i boixes s'educaven en escoles diferenciades per sexes, una dona no podia obrir un compte bancari sense l'autorització de l'home... A partir de la democràcia van anar sorgint diverses associacions per reivindicar els drets de la dona que havien estat reprimits tants d'anys.

En 1992 va sorgir una associació anomenada "Mujeres en Igualdad" on la seva finalitat és:

Defensar les llibertats, els drets i els interessos de les dones en tots els àmbits. Denunciar tota discriminació cap a la dona pel fet de ser-ho i totes les lleis que no compleixin amb el principi d'igualtat consagrat en la Constitució Espanyola. Defensar donar suport a les dones víctimes de la violència de gènere.

Així doncs, arribem a la conclusió que perquè els canvis es converteixin en fets es fa necessari un canvi de mentalitat en els àmbits que he mencionat abans: laboral, educatiu (familiar i escolar)... Lluitar contra la discriminació de gènere és una forma de construir una societat més inclusiva, igualitària, justa i diversa. En aquests darrers anys s'avançat molt, però encara queda molt de camí per aconseguir que la igualtat sigui una realitat. I ara tenim la sort de que un partit polític d'extrema dreta vol tombar tot el que s'ha aconseguit aquest últims anys.



Dona sang, salva vides

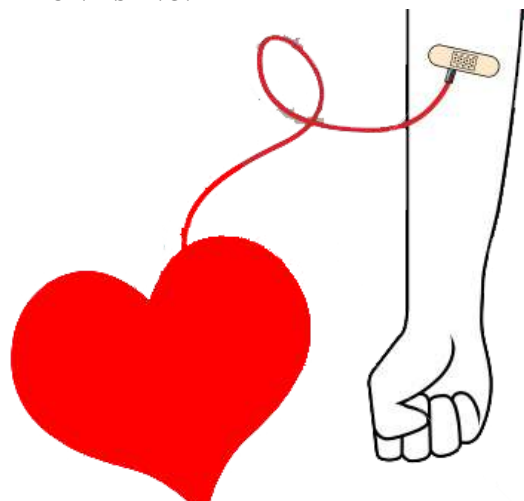
Alumnes d'Anatomia Aplicada de 1r Batxillerat A

Tots som conscients de les diverses i importants funcions que du a terme la sang i la rellevància que té per a la nostra vida. El fet és que vivim en una societat egoista i les persones sovint pensam només en el nostre propi benestar i no ens preocupam de la situació dels altres. Per això cal conscienciar a la gent de que sempre s'agraeix qualsevol donació. Espanya és líder mundial en donacions i transplants. Hem de continuar fent actes humanitaris semblants i quina millor manera de fer-ho que ser un donant regular, ja que només amb una bossa podem ajudar salvant 3 vides, i qui sap si la nostra algun dia!

A les nostres illes, cada dia es necessita una mitjana de 200 donacions, que per desgràcia no sempre es duen a terme. Per això hem de ser més conscients i aportar el nostre granet d'arena i fer el que puguem. Actualment a Eivissa només un 1,98% de la població és donant, i això contribueix a una situació d'escassetat de sang a les illes i, sense cap dubte, a la mort de pacients que podria evitar-se.

És molt fàcil donar, només has de tenir entre 18 i 65 anys i pesar més de 50 kg. Molta gent no va a donar perquè pensa que si tenen algun tatuatge, han patit alguna malaltia de petits o han viatjat a algun país exòtic no poden donar sang, però tot això són falsos mites. El primer que ens demanen en arribar és omplir un full amb les nostres dades i unes qüestions per comprovar el nostre estat de salut. El procés d'extracció dura devers mitja hora i després s'ofereix un refrigeri mentre es pren un petit descans. Els homes poden donar fins a 4 vegades a l'any i 3 vegades les dones. A Eivissa és possible dur a terme aquest acte solidari tots els dijous en el Banc de Sang i Teixits, que es troba a l'antic hospital Can Misses.

Una petita acció salva vides. La teva contribució és necessària i no costa gens. Per això no t'ho pensis i DONA SANG.



per Ángel Guerrero, 4t ESO B.

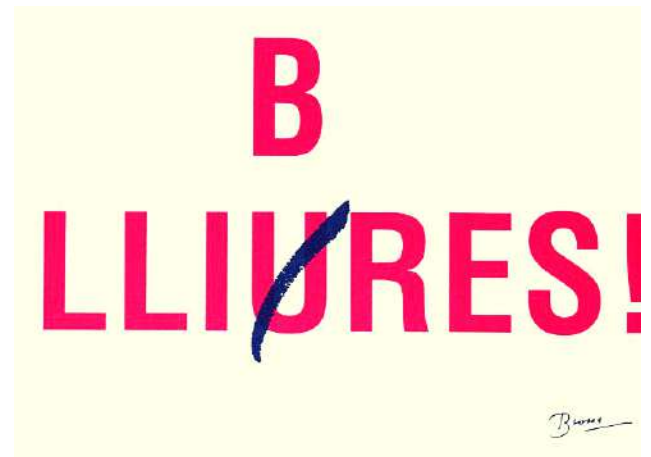
En la actualidad, la comunidad LGBT está cada vez más normalizada, pero en los centros educativos todavía se considera un tema tabú, aun habiendo en las aulas muchas personas del colectivo y teniendo en cuenta que en los institutos y escuelas se tiene que educar sin limitaciones. Es importante no excluir ni invisibilizar a las personas LGBT, ya que esto puede repercutir negativamente en los alumnos emocional, académica y socialmente. También porque el acoso hacia las personas LGBT es todavía frecuente en los centros educativos.

Muchos pueden considerar que no hace falta hablar de esto en las aulas, que ya está normalizado. Incluso hay quien ha llegado a afirmar que puede resultar contraproducente, pues se puede influir en la orientación sexual de los jóvenes. Sin embargo, la FELGTB (Federación Estatal de Lesbianas, Gais, Trans y Bisexuales) demuestra que en los centros educativos españoles casi un 60% del alumnado ha sido testigo de ciberacoso hacia estudiantes del colectivo LGBTI o por ser percibidos como tales.

En conclusión, resulta imprescindible tratar este asunto dentro de las aulas hasta lograr su verdadera normalización, ya que las medidas que se llevan a cabo siguen siendo insuficientes.

Para aquellos interesados, voy a recomendar las mejores historias de temática LGBT que he leído y otras que no he leído pero tengo la impresión de que son buenos (espero no equivocarme), no sin antes hacer una puntualización importante: yo considero que no se deberían clasificar las cosas (libros, series, películas,...) como LGBT ya que, lejos de incluir a la comunidad, hace que se discrimine de manera absurda. En mi opinión, estos libros, como el resto, deberían estar clasificados por su temática: romance, drama, fantasía....

POR LA INTEGRACIÓN Y NORMALIZACIÓN DEL COLECTIVO LGBT EN LOS CENTROS EDUCATIVOS



En esta ocasión, sí los clasifico como LGBT para dar visibilidad al colectivo y a las historias que nos cuentan.

Libros que he leído:

-Con amor, Simon de Becky Arbertall (novela)

-Un extraño a la orilla del mar de Kanna Kii (manga)

Libros que no he leído:

-Desayuno en Júpiter de Andrea Tomé (novela)

-Llámame por tu nombre de André Aciman (novela)

-La canción de Aquiles de Madeline Miller (novela)

-El arte de ser normal de Lisa Williamson (novela)

-En la misma clase de Asumiko Nakamura (manga) (3 tomos)

Espero que los disfrutéis y difundáis si os animáis a leerlos.

més poesia!
més llibres,
més
imaginació!



ES SAC REVISTA DE L'IES SA COLOMINA

PUC VEURE ELS TEUS ULLS

RELATS FINALISTES
DEL PREMI FICCIONS
2019
11 EDICIÓ

ÀNGEL GUERRERO
NAVARRO
NEUS MARÍ TUR
NURIA LUISA
DELGADO MARÍ

capítol 1 Pripiat

Era impossible saber quina mena de vida hauria tingut aquella criatura. En quina mena de persona s'hauria convertit. A què s'hauria dedicat, a qui hauria estimat, per qui hauria plorat, a qui hauria guanyat i perdut. Si hauria tingut fills i, en aquest cas, com haurien estat. Fins i tot resultava difícil imaginar-se el seu aspecte quan s'hagués convertit en una dona. Amb quatre anys, res no estava decidit encara. El color dels ulls li mudava entre el blau i el verd; els cabells, negres quan va néixer, ara eren clars, però en aquella cabellera rossenca s'entreveia un matís rogenc, i de ben segur que el color hauria tornat a canviar. I en aquell moment encara era més difícil de dir. La nena surava inerta, de bocaterrosa, amb la cara girada cap al fons de l'aiguamoll. Tenia el clatell cobert d'una capa gruixuda de sang coagulada. Els tons clars que matisaven els cabells tan sols s'endevinaven en els flocs que es bressolaven al voltant del cap.

Aquesta és la llegenda que em va contar un amic de la facultat i que em va fer partir el 1960 cap a Pripiat, un petit poble situat a la costa nord d'Irlanda, amb un característic ambient lúgubre i melancòlic que complementava amb el folklore lovecraftià. Em trobava asseguda al seient del tren que es dirigia cap aquest poble, donant constants cops amb el cap, fruit de la meva somnolència. Al cel es divisaven núvols matiners d'una foscor intensa, que tenyien els meus ulls d'un gris més apagat, i que complementaven la meva cabellera castanya, caient sobre la meva pell blanca i cos prim. Al poc temps, vaig arribar al meu destí, i mentre caminava cap a la posada, observava les múltiples cases de fusta vella separades entre sí, i l'absència de vida al voltant transmetia depressió a qualsevol visitant. Ja a la posada, feta del mateix material antic amb aura fosca, vaig dirigir-me a la petita vella darrere el mostrador:

-Perdó, vaig fer una reserva unes setmanes enrere - vaig dir amb veu suau. Sóc na Carol Highsmith.

-Bon dia! - va saludar ella. Veig noves cares a l'hostal, qui és vostè? - Em va preguntar.

-És una nova inquilina, conviurà en la mateixa habitació que tu - va contestar l'anciana per mi. Esper que no et molesti.

-En absolut! Serà un plaer - va dir amb una amabilitat encantadora.

-Igualment - vaig contestar amb timidesa.

Tot i que ens acabàvem de conèixer, el seu somriure i actitud encantadora em transmetien una comoditat i confiança que poques persones aconseguien fer-me sentir. Amb la mà, em va guiar cap a la nostra



habitació, mentre el soroll de les meves maletes provocava un petit sacsejament que es mesclava amb les passes de la meva nova companya. Va ser en aquell moment quan em vaig adonar que no li havia preguntat ni el seu nom i, amb les paraules a la boca, em va tallar:

-On està la meva educació? Ni tan sols li he preguntat el seu nom - va exclamar animada.

Vaig tardar uns instants a reaccionar; era com si m'hagués llegit la ment.

-No fa falta que em tracti de "vostè" - vaig puntualitzar. Sóc na Carol Highsmith, sóc estudiant d'antropologia, de la Universitat de Bèlgica, i tu?

-Jo m'anomeno Esmeralda, Esmeralda Presanta.

Em vaig fixar, curiosament, que el seu nom definia el color dels seus ulls, que adquirien una tonalitat brillant sota la foscor de la posada, sols il·luminada per la tènue llum de les espelmes que reposaven als costats de les parets.

Què t'ha portat a Pripiat? - Va preguntar amb cordialitat.

-He vingut perquè he escoltat parlar del monstre d'una llegenda.

De cop, la seva expressió es va tornar més sèria, i va mostrar molta més curiositat en mi.

-Quina llegenda?

-La de l'Ater, aquesta criatura que últimament ha causat tants d'assassinats, o és això lo que diu la gent. No he pogut aguantar la meua curiositat i he vingut a passar uns dies aquí.

Vam estar uns segons en silenci.

-Escolta una cosa, - va rompre la nostra mudesca – no és el que tu penses...

Justament, en aquell moment va passar un home corrent al nostre costat, i n'Esmeralda va cridar-lo, fent que s'aturés.

-Senyor Torres! On va?

L'home es va girar, inquiet.

-Oh, hola senyora Presanta. Perdoni, vaig amb pressa.

Em vaig fixar en els cabells canosos d'aquell senyor, i en el seu cos esquàlid, però que transmetia una força de voluntat indestructible. Però el que més em va cridar l'atenció va ser l'enorme escopeta que duia baix el braç, donant-li un aire perillós, de respecte.

-Perdoni, - vaig interrompre – qui és vostè?

-Bruno Patricio Torres- va contestar estrenyent la meua mà.

Vaig dubtar de preguntar-li el següent:

-Si no és impertinent... què fa amb aquesta escopeta?

-Ah! - va exclamar – Això és perquè m'han avisat fa tan sols uns minuts que hi ha hagut una altra víctima del monstre - va fer una petita pausa – l'Ater. I el penso matar.

I, amb un moviment de capell, es va despedir, tornant a portar la seva marxa accelerada.

Sense parlar, Esmeralda i jo vàrem retornar la nostra caminata cap a l'habitació amb una inexplicable tensió, i en arribar em vaig limitar a desfer l'equipatge, sense intercanviar paraula.

-Si em permets, - va dir a la fi – surt un moment.

I sense dir res més, va abandonar l'habitació, deixant-me sola, amb una estranya sensació d'incomoditat.

capítol 2 La Bèstia

Em trobava a la biblioteca municipal, era de nit, i fullejava un llibre a una rústica taula envoltada d' innumerables prestatgeries que eren tan velles com el moble. Aquell llibre em l'havia recomanat el llibrer, que no desentonava amb la vellesa del lloc en el qual em trobava, quan li vaig preguntar sobre les bèsties d'aquell lloc.

-Tenim un bestiari de quan es va construir la biblioteca - va dir-me – potser et serveix.

Així que vaig anar a agafar el llibre. Aquell totxo contenia nombroses històries, totes elles terrorífiques, però en destacava una: La història de l'Ater. Una bèstia amb un aspecte de llop negre, de gran altura, que s'alimentava dels intestins d'infants. Era una de les més velles històries de Pripiat, i també una de les més conegudes

-Potser – vaig pensar en veu alta - hauria d'emportar-me aquest llibre.

De sobte, vaig escoltar un petit soroll darrera una de les prestatgeries.

És vostè, llibrer? – vaig preguntar sense rebre resposta – Em podria portar aquest llibre? – seguia sense resposta. Una sensació de calfred va envair el meu cos. No s'escoltava res, sols els lleus cops de les branques xocant contra la finestra a causa del vent.

Vaig intentar restar-li importància i tornar a la meua lectura. Fou en aquell moment quan vaig adonar-me que algú, amb un rostre ombrívol i fantasmagòric, em vigilava des de la finestra, protegit per un mantell d'obscuritat que el mantenía en l'anonimat

Durant un segons no vaig poder reaccionar, fins que vaig sortir del meu tràngol i vaig preguntar:

-Qui és vostè?

Aquella cosa, quan li vaig parlar, corregué d'on es trobava, desapareixent. Instintivament, sense saber ben bé perquè, vaig seguir-lo, sortint veloçment de l'establiment, ignorant al llibrer.

Vaig tenir sort, doncs, vaig poder observar a aquella cosa des de lluny.

Vaig córrer rere ella, intentant no perdre-la de vista enmig de l'opaca foscor, fins que vaig arribar a una zona plena d'arbusts en mig del bosc. Aquella cosa s'havia amagat darrera alguna planta, però no sabia quina.

De sobte, va aparèixer una petita llum que destacava, notablement, en la penombra. Era ella, la bèstia, que em vigilava amb cautela rere un matoll, sense saber molt bé per què, amb el cor que m'anava a mil i la respiració tallada, vaig dir:

-Puc veure els teus ulls.

Un terrible silenci regnà, i de mi no va sortir cap altra paraula.

Durant uns minuts, que em semblaren interminables, vaig mirar aquells ulls color maragda que em transmetien una increïble sensació de comoditat, que feia que s'anés apagant la temor que patia.

Però, el silenci es va trencar quan vaig notar que, lentament, la bèstia anava apropant-se. No em vaig moure, i vaig seguir mantenint la mirada tranquil·la.

Aquesta cosa tenia un pèl negre com el carbó, i una alçaria molt major a la meua, però, fins i tot la seva extra similitud a la del llop, aquella bèstia no transmetia ni el menor aire d'hostilitat ni maldat, sinó que semblava dòcil, quasi amable.

Es va atracar a mi, molt a poc a poc. Vaig posar una mà sobre el seu fosc pelatge, que va resultar ser increïblement suau.

Era ella, era la bèstia, però això no va despertar cap por en mi. Ens estiguérem mirant als ulls durant una estona, no sabia dir quan. Era bella. Sí, era bella, especialment els seus ulls.

No obstant això, el meu tràngol es va veure interromput pel soroll d'un crit llunyà.

-Aquí! He vist a la bèstia!

Aleshores, aquella cosa reaccionà, i sortí corrent, perdent-se entre els densos matolls.

Quan se'n va anar, em vaig dirigir ràpidament cap a on s'ubicaven els crits, guiant-me per ells i, en arribar al lloc del fets, vaig poder veure una gran quantitat de gent reunida al voltant d'un boix, però aquest estava en el sòl, inert, cobert de sang, i el senyor Patricio es trobava al seu costat, vociferant injúries cap a les multituds.

-L'he vist! L'he vist amb els meus propis ulls! Era la bèstia! La bèstia!

S'escoltaren crits de temor i sanglots camuflats entre els murmuris incessants.

-Us jur que l'he vist – continuava ell.- I just l'he vista, mentre trossejava aquest pobre boix, he cridat, i la bèstia ha fugit. Però tranquils, promet dur el seu cap aquí, davant valtros.

Vaig sortir d'allí el més ràpid que vaig poder, no podia seguir escoltant allò.

La bèstia existia, la havia vist fa pocs minuts, o almenys havia vist alguna cosa que se li semblava molt. Però, quan el senyor Patricio cridà, ho va fer perquè va veure a l'Ater, però en aquell moment estava amb mi. Doncs, això significava que allò que vaig veure no era l'Ater? No, no podia ser, ja que era igual que en els dibuixos del bestiar, però llavors, per què?

Sense adonar-me'n, vaig arribar a l'hostal, i vaig decidir aclarir-me la ment, deixar de pensar, vaig pujar a la meva habitació.

Quan vaig entrar, n'Esmeralda es trobava asseguda al seu llit, llegint un llibre.

-Hola – em saludà en entrar.

-Hola - vaig repetir amb una expressió amable encara estant en xoc.

Em vaig limitar a ajeure'm al llit i mirar el sostre, fins que n'Esmeralda em parlà:

-Un dia ocupat? – Ho preguntà estranyament vergonyosa.

-Sí, bastant. Acab de tornar del lloc on s'ha trobat un boix mort. Es creu que l'ha matat la bèstia.

N'Esmeralda es quedà callada, i la seva expressió semblava trista.

Ja... – fou l'únic que digué.

Vam estar uns instants en un incòmode silenci, que es va rompre quan, impulsivament, vaig deixar escapar un pensament.

-Però... no crec que hagi estat la bèstia

De sobte n'Esmeralda em mirà perplexa.

-Per què?

Vaig dubtar si dir-li que havia estat amb ella quan el crim havia succeït, però vaig optar per callar-me.

-No sé, és una intuïció.

El seu rostre semblà il·luminar-se.

-De veres penses això? – s'atracà a mi i m'agafà la mà.- De veres?

Semblava feliç, il·lusionada. En notar la seva mà i la meva, el meu cor començà a bategar amb més rapidesa. La seva pell era suau i vaig poder fixar-me en la seva preciosa cara i ulls esmeralda.

-Sí – vaig amollar – sí ho crec.

Va somriure. Era adorable i va fer que, involuntàriament, somrigués. Així estiguérem alguns minuts, fins que ella digué:

-Crec que és hora d'anar a jeure. Possiblement, surti abans que et despertis.

-On vas? – Vaig preguntar curiosa. Em mirà amb ternura.

-A una banda que està un poc lluny, no vull avorrir-te amb les meves explicacions.

Vaig assentir.

-Doncs, fins demà – vaig dir.

-Bona nit.

En acotxar-me vaig sentir una felicitat que m'envaïa per moments, fins i tot va fer que deixés les meves preocupacions de costat.

capítol 3 ulls color de marag da

Em vaig aixecar amb els primers raigs de llum que entraven per la finestra, obrint els ulls lentament mentre m'acostumava a la lluminositat de l'habitació. En girar el meu cos cap al llit de la meva companya, vaig poder comprovar que no hi era, i vaig recordar que la nit anterior Esmeralda em digué que quan jo despertés, se n'hauria anat.

En sortir de l'habitació, disposada a esmorzar, em trobà repentinament amb en Patricio, que duïa una escopeta baix el braç i una mirada decebuda.

-Bon dia - vaig saludar-lo - on va vostè?

-Bon dia - digué també - l'informo que penso acabar avui d'una vegada amb la bèstia - es va dibuixar un somriure malèvol en el seu rostre.

I marxà sense dir res.

Aleshores, aquells pensaments del dia anterior varen tornar al meu cap.

-La bèstia...-Vaig xiuxiuejar per a jo.

Va ser quan em vaig enrecordar del bestiar. No havia arribat a treure'l de la biblioteca. Vaig canviar els meus plans d'esmorzar i me'n vaig anar directament a la biblioteca, moguda per un impuls curiós.

En arribar, li vaig demanar al senyor si em podia emportar el llibre d'ahir i no va posar objecció.

Quan vaig tornar a la meva habitació, vaig procedir a observar l'apartat en el qual parlava de la bèstia més detingudament. Aparentment el seu hàbitat natural era en les profunditats del bosc, transitant per diferents coves en canviar l'estació.

Un fort sentiment de valentia es va apoderar de jo i, decidida, em disposà a dirigir-me al bosc amb la intenció de desentranyar tot el misteri d'una vegada per totes.

Vaig caminar amb pas ferm durant diversos minuts, i se'm va dificultar superar la vegetació del bosc, que cada vegada es feia més densa, però per fi vaig arribar a on pretenia. Després d'un llarg recorregut i una caminada extenuant, trobà el que pareixia ser el peu d'una minúscula muntanya, i en ella s'apreciava una petita cova.

Era molt probable que en aquella cova hi hagués el que volia trobar, no havia perdut l'esperança.

Em vaig atracar lentament a aquesta i, en mirar el seu interior, no pogué veure gaire bé res a causa de la carència de luminescència.

-Hola? - vaig cridar dins la cova - Hi ha algú?

-Ningú ni res va respondre, i tampoc vaig escoltar el menor soroll.

Vaig sospirar. Segurament estava fent el ridícul ara mateix, així que em vaig disposar a anar-me'n, però en girar el meu cap cap a l'exterior, davant meu va aparèixer el senyor Patricio.

Em vaig sobresaltar en veure'l.

-Oh, hola - li vaig dir. Què fa vostè aquí?

-Bon dia de nou, senyoreta - va amollar amb una serenitat preocupant. Crec que jo podria fer-li la mateixa pregunta.

-He vingut a investigar pel bosc.

-I a què es deu això?

-Vull trobar a la bèstia.

La seva mirada va canviar a una més desafiant, però sense mancar d'egolatria.

-Aquest, senyoreta, és el meu treball. La bèstia és perillosa, podria ferir-la, per això he de matar-la.

Em vaig quedar callada uns instants, reflexionant si hauria de parlar o no.

-Sabia vostè que es diu que, si es beu la sang de l'Ater, s'aconsegueix la joventut eterna? - Vaig dir finalment.

El senyor Patricio va estrènyer les dents, i aquesta vegada em va mirar amb recel.

-No, no ho sabia. Però, per què ho diu?

-Ho vaig llegir en un bestiari abans de venir aquí. Em va parèixer curiós.

Ell seguia mirant-me amb recel.

-Serà millor que marxi, senyoreta. Això pot ser perillós.

-Deixi de dir-me "senyoreta", tenc nom. I no pens anar-me'n.

-Pot ser que vostè estigui insinuant alguna cosa?

-Només em pareix estrany que vostè veiés a la bèstia ahir.

-I per què? - Un latent empipament estava sorgint en ell.

-Perquè, quan vostè va cridar... - vaig fer una breu pausa - jo estava amb la bèstia en aquell moment.

Súbitament, aixecà la seva arma amb una increïble rapidesa, i em va apuntar amb ella sense cap inconvenient.

-Vas veure a la bèstia?

-En efecte - vaig respondre, intentant mantenir la calma.

-Sap on està?

-No - es va fer un petit silenci. Baixi l'arma.

-Crec que sap molt bé que no puc fer-ho. Va, diga-ho ja, sap perfectament què està passant aquí.

Vaig agafar aire per poder parlar, tractant de no tartamudejar.

-Vostè és qui ha estat causant els assassinats, i tot amb la fi d'atreure a l'Ater i poder matar-la per beure la seva sang i aconseguir la joventut eterna. M'equivoc?

Patricio va somriure.

-És vostè molt més intel·ligent del que jo creia, però em temo que no ha estat molt bona idea contar-ho aquí, enmig del bosc, i amb una arma apuntant-la.

-No sóc tan estúpida de fer això sense un pla.

-Com? - Va inquirir amb visible preocupació.

-Tot el que li acab de contar ho he escrit en un paper i li he donat a la recepcionista abans de dirigir-me aquí. Li vaig dir que si en dues hores no tornava, que ho obrís. Admet que no estava molt segura de la meua teoria, però ara que vostè me l'ha confirmat, quan la recepcionista vegi que no venc, es descobrirà tot. Si vostè em mata el seu pla se n'anirà en orris, però si em deixa amb vida encara hi ha una opció que pugui escapar del poble. Patricio va empal·lidir, i la seva escopeta tremolava davant meu.

Encara que hagués tramet aquesta trampa, seguia tenint por del que podria passar. Intentava parar el tremolar de les meues mans, i reprimir el nus que se m'estava formant al coll.

Un somriure malèvol i nerviós es formà a la cara d'en Patricio.

-Has superat les meues expectatives, senyoreta. Però em sap greu dir-li que ha fallat. La pens matar ara mateix i fugir directament. Possiblement torni d'aquí uns anys, amb un aspecte diferent per reprendre la meua búsqueda. Així que només em queda dir-li una cosa: ves a l'infern!

La punta de l'escopeta apuntava al meu cap. Estava petrificada, sense poder creure que aquest fos el meu final.

Fou llavors quan una ombra saltà de dins de la cova, i es va abalancar sobre l'assassí. Era l'Ater.

Havia aconseguit tombar al Patricio, i li rugia en la cara mostrant la seva atterradora gargamella.

Seguia immòbil, mirant aquella escena. A la fi la bèstia si es trobava a la cova, havia estat allí tot el temps escoltant la nostra conversa, i m'havia salvat. Seguia rugint al Patricio, a mil·límetres de la seva cara, mentre ell sanglotejava i demanava clemència.

-Para! - vaig cridar-li.

La bèstia es girà cap a mi i clavà la seva mirada en els meus ulls.

-Si el mates, et culparan i no servirà res el que hem fet. Seria millor que l'entreguéssim a les autoritats.

La bèstia seguia mirant-me, indecisa. Moments després apartà l'assassí, i procurà allunyar-se lentament, endinsant-se en el bosc.

-Espera! - vaig tornar a cridar, i la bèstia em va tornar a mirar. Els teus ulls brillen en la foscor i no em crec que no hagi obert els ulls en tota la estona que duem aquí.

A més, l'interior de la cova estava molt fosca, cosa que hagués fet que es notessin encara més - la bèstia anava atracant-se mentre parlava. Així que el que abans estava allí dins no eres tu, o almenys no era la teua forma de bèstia - les nostres cares estaven a uns centímetres de distància. Veritat, Esmeralda?

El silenci regnà uns instants. Aleshores, la bèstia començà a empetitir-se, el seu pelatge va anar ficant-se dins de la seua pell, i la seua fisonomia va anar semblant-se més a la d'un humà. Davant meu ja no estava la bèstia, sinó el cos nu de n'Esmeralda.

-Ràpidament vaig apartar la cara en veure el seu cos nu.

-Has pensat en fer-te detectiu?

Aquella broma és el primer que va amollar per la boca, amb gran tranquil·lat.

-Així que has estat tu tot el temps. Ets la persona que em vigilava mentre estava a la biblioteca.

-Quan vas dir que venies a investigar a la bèstia havia d'esbrinar les teues intencions.

-I quan vas dir que havies de marxar, ahir per la nit...

-Sí, pretenia acabar amb tot avui. Però tu no entraves en els meus plans. Pots mirar-me, tranquil·la- va afegir en veure que continuava mirant en terra.

Vaig alçar els meus ulls, i vaig fer contacte amb els seus, aquells preciosos ulls color maragda.

El meu cor va tornar a bategar amb major rapidesa.

Però la màgia es va rompre amb el so d'un tret. N'Esmeralda va amollar un fort crit de dolor, i es girà per veure com en Patricio l'apuntava amb l'escopeta.

-Mor, bèstia de l'infern! Les dues!

I quan es va disposar a disparar, l'Esmeralda es transformà veloçment en la bèstia, i corré fins a l'assassí, aranyant-li el coll amb les seues afilades arpes.

En Patricio va caure en terra, sense dir cap paraula, mentre es formava un bassal de sang al seu voltant.

N'Esmeralda, encara en la seva forma de bèstia, respirava amb dificultats, i també caigué rendida en terra.

Vaig córrer cap a ella i, ja en la seva forma humana, vaig agafar el seu cap i el vaig recolzar sobre les meues cames.

-M'ha ferit greument - parlava amb veu ronca. No crec que pugui sortir d'aquesta -va tossir.

-Innumerables llàgrimes començaren a brotar dels meu ulls.

-No- digué - No, no, no. He de dur-te al metge, t'han de curar, tenen...

-No hi ha temps - digué, amb un somriure forçat. Moltes gràcies per confiar en mi, Carol. Ningú havia fet això per mi abans.

Vaig acariciar el seu rostre uns segons. Després, vaig atracar els meus llavis als seus, i ens besarem per primera i última vegada. Va somriure, i va anar tancant els ulls, fins que el seu cor deixà de bategar.

Ja ha passat un temps des d'allò, i encara puc sentir la meua mà acariciant la seua pell suau, encara record aquell cos esvelt, però sobretot, encara record els seus ulls.





POESIA

per Leyla Belaloui Alfonso

Hablan de amor esos que nunca han sufrido por él...
Hablan de dolor esos que siempre están bien...
Hablan de tantas cosas que no tienen ni idea de ninguna de ellas...
Hablan de verso cuando es prosa, y se quejan de su vida cuando es bella...

Vuelve a ser ayer.
Me despierto de nuevo, en un día gris y amargo, miro el techo y pienso
"ojalá que se me caiga encima". Ya no pienso en mí, sino en el peso con el
que cargo,
debes escalar la montaña para llegar a la cima.
En este día monótono, mi mirada está perdida, hablo bajando el tono,
para que no griten mis heridas.
Dejando la verdad ir para que se lleve las mentiras,
"No todo es culpa tuya, también son cosas de la vida.
Me falta valor para decirle todo lo que siento, no poder decirle me
quema.
Pero más lo hace este sentimiento.
Intento sacarte de mi cabeza, pero te quedas dentro.
Vuelve a ser ayer y mañana será hoy, otro día de sufrimiento.



La mort d'or

per Nerea Marí Garrido 4t A

Daurada és la mort, tranquil·la, serena

Daurada és ella, tota sola ens espera

Un mur construït amb por ens separa

Només la vellesa decideix quan es trenca

Les prunes saben ja el que les esventa

El presagi és creat per mare naturalesa

En forma envellida, color fluorescent

Estan preparades pel que ara comença

Mes no és tan fàcil per l'ànima viva

El seu propi cor no sap si ho desitja

No té prou força més enllà del secret

La vida vol sortir, la voluntat no l'espitja

Encara no entèn el plaer del descans

La irònica sensació de puresa total

Les llums que il·luminen dins la foscor

La pau establerta entre vida i dolor

La cura que es té a l'acte de favor

El viatge d'un segon que destina el tot

Encara no entèn que la por no és res

És un sentiment que impedeix veure l'or



L'AVENTURA DE MR SPA GHETTI I ELS SEUS AMICS

per Inés Gámez Coupé

De petit sempre m'havien dit que un espagueti del llinatge «Spaghetti de la Mia Mamma» estava fet per formar part dels millors plats de pasta preparats per prestigiosos xefs italians. Però, jo sempre he volgut ser aventurer, i si hi havia una cosa que més m'apassionava, era el cos humà i la ruta de la digestió. Aquesta ruta és la més perillosa del món, la gran majoria d'aliments que l'havien fet, havien tornat ferits, impossibles de reconèixer. Però jo portava la "salsa aventurera" en les meves venes, i vaig decidir recórrer-la junt amb els meus amics Maca Roni i Torte Llín.

Com que la ruta començava a la boca dels humans, decidírem entre nosaltres que ens colariem en el dinar d'una persona en un restaurant de Venècia. I així és com va començar la ruta!

Quan vàrem arribar, havíem de passar la primera prova: no ser triturats per les dents i arribar a l'estómac a través de l'esòfag. D'aquesta forma, quan l'humà va començar a mastegar, ens vàrem aferrar tots a la llengua per evitar entrar en contacte amb elles. Ho vàrem aconseguir sense problemes (excepte per Torte Llín, que va caure i quasi va ser triturat). Ajuntàrem les mans, i gràcies a la saliva, lliscàrem per l'esòfag com si fos un tobogà, encreuant els dits perquè l'humà no s'ofegués.

-Ara què hem de fer? -va preguntar na Maca Roni quan arribàrem a l'estómac.

-Esperar als processos mecànics i sucus gàstrics. Després ens convertirem en "quim". -li vaig dir.

Mentre que totes aquestes passes tan complicades es complien, nosaltres vàrem lluitar per arribar a l'intestí prim. Quan finalment vàrem arribar, vaig animar als meus amics: l'intestí prim és un recorregut de 6 metres amb moltes proves. Junts, varem passar pel duodè (banyant-nos en bilis i sucus pancreàtics i intestinals) i pel jejú i l'ili, superant els moviments peristàltics i evitant les microvellositats, que intentaven absorbir els nostres nutrients.

Només queda una prova! -vaig exclamar en arribar a l'entrada de l'intestí gruixat.

En Maca Roni i en Torte Llín, contents, em varen somriure.

Una vegada en l'intestí gruixat, vàrem haver de recórrer un camí llarg on ens varen intentar absorbir les nostres aigües, sals minerals i vitamines, i lluitar contra uns monstres gegants anomenats "flora intestinal", fins a arribar a l'última passa: la defecació.

Finalment, quan ja estàvem a punt de rendir-nos, vaig veure una llum al final de la trajectòria, i vaig avisar als meus amics. Però molt ràpidament i de forma involuntària, vàrem ser expulsats a l'exterior.

-Sí! Ho hem aconseguit! -vaig exclamar emocionat.

-A casa, tots els tortellinis estaran gelosos quan escoltin la nostra història! -va cridar Torte Llín.

-Molt bé, però... A on estam? -va preguntar na Maca Roni. I just en el moment en què na Maca Roni ho va preguntar, es va escoltar com algú accionava una cisterna, i vàrem ser absorbits per un forat.

Continuarà...



comissió de normalització lingüística *Microrelats*

EL NAIXEMENT DE LA MERAVELLOSA ILLA D'EIVISSA

Paula Pérez Arrabal

1r ESO B

Tothom pensa que Eivissa es va crear com totes les illes, però ningú sap la vertadera història sobre la creació d'aquesta illa tan especial, per aquest motiu jo vos explicaré tota la veritat. Un bon dia quan la Terra ja estava creada i els humans ja habitaven el planeta, un vaixell va arribar a la costa de un lloc anomenat Valentia (València en llatí). Tothom es va apropar a la costa per a veure que passava. De sobte una ombra va començar a sortir del vaixell. Era una dona menuda, amb cabells rossos i llargs, portava un vestit ample i blanc amb un mantó de color vermell i duia unes joies d'or que pareixien estels brillant. Va baixar del vaixell sense dir res i mirant cap al sol mentre tothom se la mirava. Es va parar i va dir:

És perfecte.

Què és perfecte? - va preguntar l'alcalde.

Aquest lloc. Perdoneu-me per no presentar-me el meu nom es Yabisa Dalt Vila.

Ningú va dir res.

Venc per crear un lloc nou i perquè es creïn noves tradicions. - va dir entusiasmada - ja tinc pensades moltes coses.

Vols dir que ens estas demanant territori? Nosaltres et deixam encantats. - va dir l'alcalde - però amb una condició. Haurà d'estar separat de València.

Així va ser. La Yabisa va crear una illa anomenada Eivissa en mig del mar Mediterrani. La Yabisa va anomenar la catedral d'Eivissa al seu honor: Dalt Vila.

Des del moment els pobladors d'Eivissa passaren a anomenar-se Eivissencs, les tradicions varen ser el ball pagès i les matances, el menjar típic va passar a ser el flaó, la sobrassada i la frita de porc i des del moment només els Eivissencs saben la vertadera història sobre com es va crear l'illa que fonyem.

EL TRESOR DE CALA D'HORT

Mattia Girone

1r ESO B

Un dia a Cala d'Hort me va passar una cosa molt rara. Em varen dir que allà hi havia un cofre ple d'or i un dia hi vaig anar. Però vaig pensar que no podia ser. Quan feia calor, me vaig posar a l'aigua amb una màscara i un tub per respirar, la vaig veure i la vaig agafar i de veritat era dorada i jo no m'ho creia, però a baix del tot n'hi havia més.

Després vaig posar-me un vestit de submarinista per arribar baix del tot i vaig treure el cofre defora i estava tot ple d'or. Vaig telefonar el meu pare i quan va venir es va sorprendre i va dir que no podia ser però jo li vaig dir que si, era tot real i em va dir: "estic orgullós de tu" i me vaig posar molt content. Després d'uns minuts vàrem anar a casa i també la meva mare va quedar amb una cara sorpresa i va demanar d'on havia tret tant d'or. Va estar molt contenta perquè amb aquell or vàrem fer moltes coses: vam comprar una casa, un vaixell, vàrem resoldre tots els problemes que teníem,... però van passar alguns dies i tot aquell or era encantat: passats uns dies, tot el que havíem comprat amb l'or s'havia perdut i llavors ens vàrem posar a plorar. Finalment, tot es va resoldre: el meu pare va trobar un treball, la meva mare també i tornam a ser els mateixos de sempre.

EL VIATGE QUE HO VA CANVIAR TOT

Sara Mokhchan

1r ESO A

Una nit d'octubre, es trobava Na Rita a casa seva llegint un llibre. No havia passat un bon dia, no li agradava res la seva ciutat, el seu barri ni el seu institut. Portava tota una vida vivint a Tarragona, tot li semblava molt gran, massa gran.

Ella portava una vida normal per a una adolescent, vivia a una casa, un barri normal i fins i tot un institut normal. No sortia de casa, era molt introvertida. Tot va seguir com era fins que va fer els 18, una de les seves ties se'n va anar a Eivissa, una illa molt petita amb molta cultura. Quan va parlar amb la seva tia, va decidir que s'aniria a viure amb ella, els seus pares li varen dir que no, perquè volien que la seva filla vagi a la universitat de Barcelona. Na Rita ho va seguir intentant perquè no volia anar-se sense el permís dels seus pares, no era propi de ella. Els pares li van acabar deixant anar-hi perquè fins i tot, na Rita ja era major d'edat i era molt madura.

Una vegada a Eivissa, es va dedicar a investigar la ciutat i li va agradar moltíssim. Per primera vegada en la seva vida estava contenta, va passar de no sortir mai a sortir tots els dies, des del matí fins a la nit. Però, com no podia anar tot així de bé, la seva tia se'n va morir. Després de la mort de la seva tia es va plantejar si havia de tornar a Tarragona, encara que que no li agradava la idea. Al final va decidir quedar-se a viure a la casa de la tia sola, li va costar moltíssim degut a que no estava acostumada a viure sola. Anys després, na Rita va fer-se una carrera universitària i un màster sense sortir d'Eivissa.

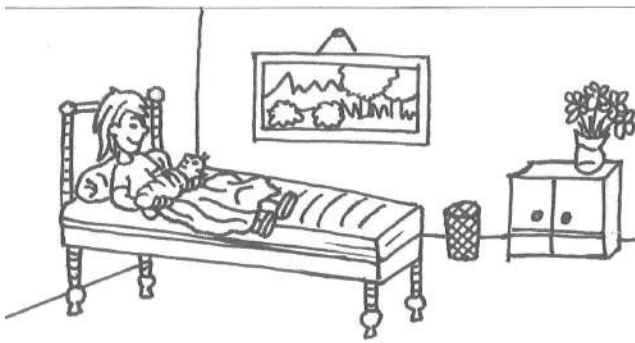
Els seus pares se'n van anar a viure amb na Rita, la seva vida va seguir com normalment, però aquesta vegada a Eivissa, essent la persona més feliç del món.



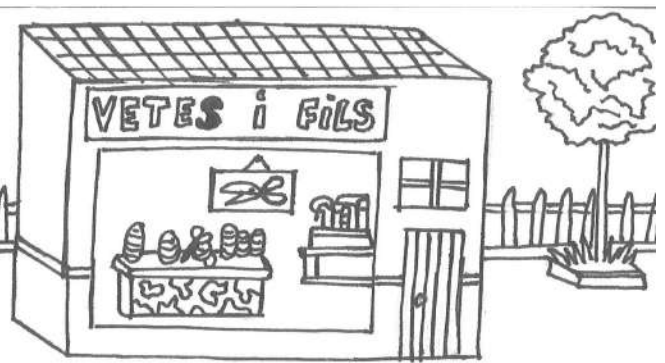
La rosa más fuerte

per Carlos Regueira Montilla, 2n B

Cuando la vida llega a su final
las espinas de las rosas tienen alma inmortal
pues retorcidas están de forma dual
que atraviesan el más fuerte dedal,
y crean una gran brecha abismal,
pues la sangre cae eternal,
gotas como lluvia en centenal,
tiene espinas que duran hasta el frío hibernal,
sobreviven sin más como algo elemental,
somos conscientes de que no es normal,
rompen cielo, tierra y mar dejándolos en final.



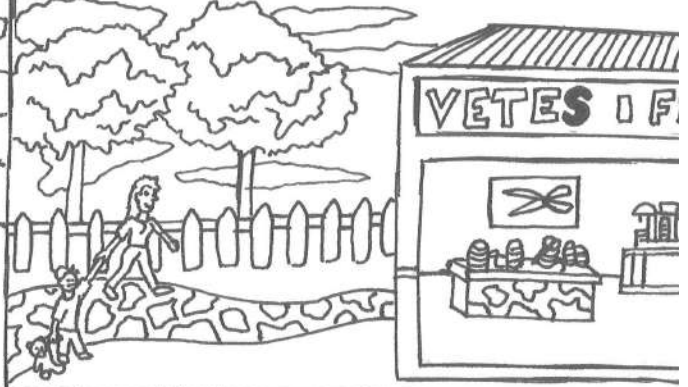
El seu pare era botiguer
i van Esteve va néixer.



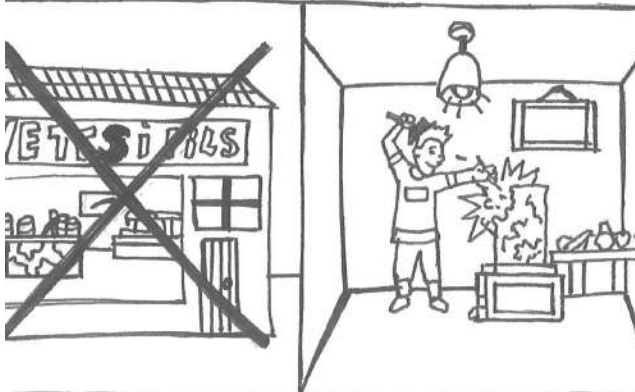
'N' Esteve va seguir la botiga,
per cuidar-la de per vida.



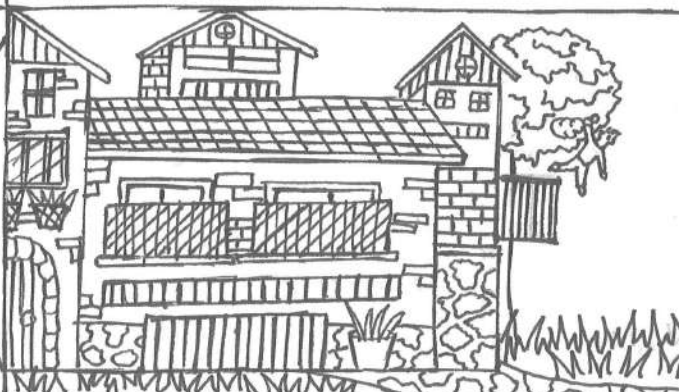
Ell va conèixer una muller,
i varen casar i un fill volien fer.



En Ramonet creixia,
devora la merceria.



Ell no li va agradar la merceria,
dedicar-se a l'escultura és el que voldria.



Els pares no li deixaven ser escultor,
per això ell de casa s'escapava sense por.



ira de família burgesa i ell podria ser escultor,
o es preocupa dels diners perquè els tendria de major.



El pare mor i diu que sigui el que vulgui,
ell li dona les gràcies i farà el que li mani.

Ruça del senyor Esteve
per Alberto Peris i Alex Mira (4t PRAD)

CAL·LIGRAMA

Per Alberto Perju (4t PRAQ)

“Un automòbil de carreres..., és més bell que la Victòria de Samotràcia”. Això afirmava F.T. Marinetti a l'any 1909 en el seu Manifest del Futurisme.

Després arribaria el Cubisme, la influència del qual ens donaria la fantàstica poesia visual anomenada “cal·ligrama”.

Com els futuristes del segle XX, els alumnes de 4t PRAQ van exaltar en els seus poemes un invent del segle XXI i gràcies a la metodologia Tonfoni van escriure un inspirador cal·ligrama com el que teniu a continuació:



EL COTXE VOLADOR

ALBERTO P. 4.D

La màquina havia arribat inesperadament, un dels invents més moderns, una de les millors formes de transport, per moure't ràpidament, amb els millors vidres, i els més nets, té les millors ales, i les més planes, amb el seu gran motor, un dels més potents, amb un volant super còmode i luxós que vol tota la gent del món.



Música a Eivissa

Álvaro Velázquez 2n batx. A

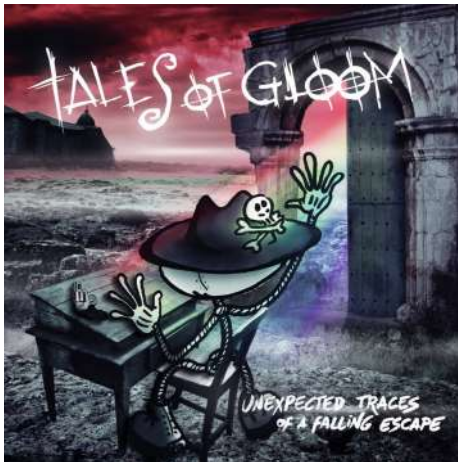
Em dona la sensació que, sovint, no valorem la qualitat musical que tenim a la nostra illa i les nostres llistes de reproducció s'omplen d'artistes coneguts a nivell mundial. Sense cap dubte, però, els nostres artistes també mereixen una oportunitat en el panorama musical.

A Eivissa trobam grups de totes les formes: grups de versions i grups amb temes propis. Dels primers destaquem Canallas del Guateke, la formació liderada per Iván Doménech i Joan Barbé que toca els temes més destacats de finals del passat segle. Tot i així, Iván Doménech també té el seu projecte en solitari amb el que, a dia d'avui, ha registrat tres discos. Si el que voleu sentir són cançons pròpies, a Eivissa "bevem dels quatre vents" i podem trobar els grups més folk com Projecte Mut o Ressonadors fins als estils més rock o indie amb grups com Morning Drivers, Billy Flamings o Joven Dolores junt als més ska Dr. Trapero o el rock alternatiu de Tales of Gloom.

El que sí destaca per sobre de tot és el monopoli musical de Joan Barbé, propietari dels estudis Magrana junt a Omar Gisbert. Barbé és el productor de la majoria de treballs realitzats a l'illa així com també bateria, guitarrista i baixista quan les situacions ho requereixen. A les seves espatlles porta les guitarres de Projecte Mut, Joven Dolores, Ressonadors, Canallas del Guateke i, a les seves mans, les baquetes de Gūru (projecte principal de David Palau). A més, Barbé compta un treball individual i instrumental del qual ell ha gravat tots els instruments, Alter Ego.

No ens podem oblidar, però, de les bandes de caràcter més amateur que sovint posen la cirereta musical a molts bars de l'illa com ara DisCover, Pasados de Vuelta, o fins i tot, algunes que tot i no tenir una gran renom cara al públic compten amb diversos CDs, com els el cas d'Uncle Sal.

En tot cas, donem-los a tots una oportunitat. Us prometo que no us defraudaran.



TOT QUEDA EN FAMÍLIA

ESCENA 1

(Apareix en QUIM mort i tot ple de sang).

ESCENA 2

(Surt na CLARA amb un cartell que posa "Un mes abans". Van arribant al restaurant les persones que estan convidades al casament. Els cambrers, GABI i ÀLEX les col·loquen al seu lloc menys na VICKY, en DANI, n'ANDREA, na MARIA EUGENIA i en CARLOS que ja estan asseguts).

GISELA: Bona tarda.

GABI: Bona tarda! Qui és vostè?

GISELA: Jo sóc la tia del nuvi, la germana de la mare, i aquest és el meu fill.

GABI: Bé, vingueu amb mi.

GISELA: Gràcies.

(Arriben a la taula)

GABI: Voleu res per beure?

CRISTOPHER: Wisky! Cervesa! Ron!

GISELA: Ara no, aigua per als dos.

(GABI se'n va)

NÚRIA: Hola, bona tarda.

NEUS: Hola, som les ties de la núvia.

ÀLEX: (les mira d'una manera estranya) Puc saber els vostres noms?

NÚRIA: Clar, Núria.

NEUS: Neus.

(Després, unes passes més endarrera entra n'INGRID)

ÀLEX: (mirant a n'INGRID) Crec que t'has equivocat.

INGRID: Jo sóc la seva filla. (diu amb un to incòmode. ÀLEX la mira amb cara de fàstic)

NÚRIA: Hi ha cap problema?

ÀLEX: No, no. Aquesta és la vostra taula (i les acompanya). I tu com que ets la cosina (mira a n'INGRID) aniràs a n'aquella (i li assenyala la taula).

NEUS: Està bé.

INGRID: Gràcies.

NÚRIA: (el mira) Adéu.

IKER: (Dirigint-se al GABI) Bona tarda.

GABI: Bona tarda, em podríeu dir de quina part veniu?

IKER: Jo sóc el germà del nuvi.

GABI: I vostè de quina part ve? (Dirigint-se a na CLAUDIA).

CLAUDIA: Jo sóc... (és interrompuda per n'ÍKER).

IKER: És la meva acompanyant.

GABI: D'acord, podeu dir-me noms i cognoms per dur-vos a la vostra taula, per favor?

IKER: Jo sóc n'Iker Liria i ella és...(es gira i mira a na CLAUDIA).

CLAUDIA: Jo sóc na Claudia Manuel.

GABI: Bé, si teniu l'amabilitat d'acompanyar-me, vos duré a la vostra taula.

CLAUDIA: D'acord, moltes gràcies. Una pregunta, ens asseurem a prop de la taula dels nuvis?



IKER: Calla, per favor. (Mirant-la). (N'ÍKER en arribar a la taula, li arrossega la cadira cap enrera perquè sigui).

CLAUDIA: Gràcies.

ÍKER: (N'ÍKER en fer el gest de la cadira, s'apropa a na CLAUDIA que ja està asseguda i li diu a l'orella) Ves amb seny amb el que fas.

ÀLEX: Bona tarda, qui sou?

GALA: Som amics dels nuvis.

ÀLEX: D'acord, espereu un moment aquí.

KAILANE: Sóc tan feliç! Mai havia pensat que na Carla es casaria!

GALA: Jo també mai havia pensat que aquest dia arribaria.

ÀLEX: (Interromp la conversa) Acompanyeu-me a la vostra taula.

(GALA i KAILANE seguint-lo. Ja a la taula es troben a na VICKY).

VICKY: ¡Ai! Hola, quant de temps, esteu molt maques!

KAILANE: Hola, és veritat, feia temps que no ens vèiem.

(Saludant-se tots)

GALA: I en Hunter? No havia de venir amb vosaltres?

KAILANE: Ens va enviar un missatge dient-nos que arribaria més tard.

GALA: Ah d'acord! Seiem? Tenim moltes coses per contar-nos (S'asseuen a la taula).

HUNTER: Bona nit.

GABI: Bona nit, qui és vostè?

HUNTER: Sóc un dels millors amics d'en Quim.

GABI: Molt bé, i el teu nom és...?

HUNTER: Hunter Anderson.

GABI: D'acord, la teva taula és aquella (i l'acompanya fins a la taula).

HUNTER: Gràcies.

TOT QUEDA EN
FAMÍLIA
OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B, I
DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET



ÀNGEL: Hola, bona tarda.
ÀLEX: Bona tarda.
ÀNGEL: Sóc n'Àngel.
(ÀLEX mira la llista dels convidats per veure a on el seu)
ÀLEX: Vostè és l'oncle d'en Quim?
ÀNGEL: Sí, sí.
ÀLEX: D'acord idò s'asseurà a la taula dels nuvis.
(Arriba en TEO mosquejat)
TEO: Tu al meu costat no t'asseuràs .
ÀNGEL: (veu baixa) Òsties el meu germà, el que faltava.
ÀLEX: Per què? Ara que faig?
ÀNGEL: No passa res, posa'm a una altra taula
(ÀLEX porta l'ÀNGEL a una altra taula)
ÀLEX: Vostès són els pares d'en Quim, veritat?
MIRIAM: Sí, som els seus pares.
ÀLEX: Llavors us asseureu a la taula dels nuvis.
TEO: I el meu amic, el pare David?
ÀLEX: El pare anirà a la taula dels oncles.
TEO: D'acord.
(N'ÀLEX els acompanya a les taules. En DAVID arriba a la seva taula i veu que seu amb dues lesbianes).
DAVID: Mare de Déu! Què corri l'aire!
NEUS: Perdona?
DAVID: És un acte impur, és una aberració de la natura!
(Na NEUS i na NÚRIA es besen. En DAVID se senya i es canvia de taula. Va a la dels nuvis.)

ESCENA 3

Entren en GABI i en QUIM a un BAR. Na CLARA passa amb un cartell que posa "Un mes abans"

GABI: Fa temps que no parlam.
QUIM: Ja no ens buscam, ja no ens escrivim...
GABI: (Comença a alterar-se). Què dius??!! Jo sempre t'he buscat, però ets tu qui sempre està acompanyat.
QUIM: Ara serà culpa meua!
GABI: No dic que no.
QUIM: Què és el que vols?
GABI: No te vaig a mentir, el que vull és... estar amb tu.
QUIM: Això no podrà ser, estic compromès amb na Carla i em casaré d'aquí un mes. Ja ho saps.

GABI: A jo no m'importa na Carla, m'importes tu.
QUIM: T'ho dic una altra vegada, això no podrà ser. Podem continuar veient-nos, però no podem estar junts.
GABI: (Aixecant el braç per donar-li un cop de puny, mostrant ràbia per la situació). Per favor, no puc viure sense estar amb tu.
QUIM: Tranquil, tampoc fa falta posar-se així. A jo m'agrada estar amb tu, però ho hem de mantenir en secret, ja saps quina és la meva situació.
GABI: No sé si podré viure així sempre.
QUIM: No hi ha altra forma, Gabi. Ara si em disculpes me n'he d'anar, que he de preparar un munt de coses encara.
GABI: Vale, supòs que ja ens veurem al casament.
QUIM: (Es posa les mans al cap i mentre marxa parla per ell mateix). Però si jo no l'he convidat.

(En GABI queda al bar acabant-se el seu refresc.)

ESCENA 4

(Na CLARA passa amb un cartell que posa "Un mes després". Tothom està assegut al restaurant a la seva taula. Entren els nuvis i van per totes les taules a saludar la gent i al cap d'uns quants minuts enfoquen al QUIM i al GABI. Es fan una mirada. L'escenari està dividit en dos: restaurant i bany).

QUIM: Em disculpareu, però he d'anar al bany.
MIRIAM: D'acord, carinyet meu (Li toca el braç).

(CARLA passeja per les taules i de sobte es desmaia. Tots s'apropen a veure què li passa. Al cap d'un minut en DAVID, que es troba prop dels banys, escolta els gemecs del QUIM i del GABI des de dins el bany. En DAVID va al bany. De sobte es troba als dos homes amb les mans a la massa.)

DAVID: (senyant-se) "Madre Jesús cristo de Dios de todos los apóstoles!" Què esteu fent? (Alterat)
Aquesta boda ha de ser invalidada! (Se'n va a resar a un racó).
QUIM: Això no és el que...
DAVID: Perquè ho sàpigues la teua dona s'acaba de desmaiar.

(En QUIM se'n va a veure na CARLA ràpidament. Veu com n'IKER i en CARLOS se l'emporten.)
QUIM: Què ha passat?
IKER: S'ha desmaiàt, no et preocupis, devia estar molt nerviosa.
CARLOS: No et preocupis, Quim, nosaltres ens n'encarregam.
QUIM: No, no, jo us acompany.
MIRIAM: (Crida) No pots marxar, és el teu dia.

**TOT QUEDA EN
FAMÍLIA
OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B, I
DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET**

(En DAVID es torna a senyar i va a taula).

(N'ANDREA s'emporta en DANI lluny de la taula)

ANDREA: Dani, m'agradaria parlar amb tu un moment. Vens a buscar un còctel?
DANI: Merda, ja m'ho pensava jo!
ANDREA: Què has dit?
DANI: Dir què?
ANDREA: (Alterada) Què està passant, Dani?
DANI: Res, res (Mirant cap a una altra banda) Les coses estan molt enredades.
ANDREA: Vols explicar-te ja?
DANI: Seré directe. T'agradaria tenir un nebot? (Mirant-la a ella un altre cop).
ANDREA: Tindràs un fill?
DANI: No, no, jo no. (Sorprès per la pregunta.)
ANDREA: (Adonant-se del que està passant) Per què no m'has dit res?
DANI: Na Carla no volia que t'ho contés.
ANDREA: (Encara alterada) Que què? No tens excusa! Pensava que ens ho contàvem tot.
DANI: És que m'havia dit que no contés res a ningú.
ANDREA: Bé, almenys ara estan casats, tampoc és tan greu.
(En DANI queda en silenci, un poc incòmode)
ANDREA: Dani...
DANI: Tècnicament no és d'en Quim.
ANDREA: Què dius? Llavors, de qui és?
DANI: Te'n recordes del seu germà?
ANDREA: No fotis! (Molt sorpresa). És de n'Iker!!
DANI: Sí, però no diguis res a ningú, dissimula, per favor.
(Tornen a la taula dissimulant)

ESCENA 5

(Ens trobam al bar. Na CLARA passa amb un cartell que posa "Fa un mes". Entra na CARLA i s'asseu a una taula. Més tard arriba n'ÍNGRID).

CARLA: (Veu n'ÍNGRID que entra al bar i l'està buscant). Íngrid!!! Sóc aquí.
ÍNGRID: Ai, que no t'havia vist. Què tal estàs?
CARLA: Bé... però hem de parlar.
GISELA: Bon dia. Voleu res?

CARLA: Sí, una copa de vi per a cada una.
ÍNGRID: (Reprenent la conversa) És veritat. Què m'havies de contar tan urgent?
CARLA: (Mira al seu voltant per assegurar-se que ningú més l'escolta). Pffff... últimament han passat coses...
ÍNGRID: Quin tipus de coses?
CARLA: Relacionat amb el casament...
ÍNGRID: (Sorpresa). Ai déu! Què has fet?
CARLA: És que...

(Entra na GALA mentre la cambrera serveix)

GALA: Hola guapes!!! Em sap greu arribar tard.
CARLA: Hola... (Baixa el cap, indicant preocupació).



ÍNGRID: Arribes just a temps, na Carla estava a punt de dir-nos què havia de contar-nos.
GALA: Sí, sí, sí! Però falta en Dani, no?
CARLA: Sí... estarà a punt d'arribar...
GALA: (Dirigint-se a na CARLA). Quina cara que fas amiga!
ÍNGRID: (També dirigint-se a na CARLA). Et trobes malament?
CARLA: (Fa que no amb el cap). No puc esperar més.

(Entra en DANI).

CARLA: Estic embarassada de n'Íker!
DANI: (Quasi cau quan entra i escolta el que acaba de dir na CARLA). (Alterat) Diràs d'en Quim, no? (Na CARLA el mira i li fa un gest de negació).
ÍNGRID I GALA: (Pujant el to de veu cada vegada més). No, no, no, no.
CARLA: (Mirant al seu voltant a veure si algú els ha escoltat) Sí, sí, sí!
DANI: (Alterat). Però com pot ser possible això, t'estàs escoltant!?? Et cases d'aquí 1 mes!! Estàs loca!!! Buff...
CARLA: Que ja ho sé!
ÍNGRID: Però què faràs? El tindràs?
CARLA: Crec que sí...
ÍNGRID: No saps què fas!
GALA: Li has de dir a n'Iker i a n'en Quim si decideixes tenir-lo.
DANI: (Ventant-se i alterat). Primer parla amb n'Iker, no?
ÍNGRID: A veure... (Mira cap amunt tot pensant) pensem en positiu... Dani seràs tioo!!! I a mi em flipen els nens!!!
DANI: No fotis tu!!
GALA: Però tu ets feliç amb la notícia?
CARLA: Sí, però no estic segura, no vull fer mal al Quim, però a la vegada vull el nen.

**TOT QUEDA EN
FAMÍLIA
OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B,
I DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET**

NÚRIA: No totes les famílies han de ser tan retrògrades com la teva mentalitat de merda, que et follin!

TEO: Vosaltres no sou ningú per opinar, lesbianes dels collons! No teniu ni veu ni vot en aquesta celebració, anau-vos a la merda!

MÍRIAM: (Furiós) Ets un degenerat! (S'aixequen na GISELA i na MIRIAM per separar-los. Dirigint-se a na Gisela) Sort que no és el pare dels meus fills...

GISELA: Però com que no?

MÍRIAM: (Avergonyida i tímida) És a dir...

ESCENA 9

(Na CLARA travessa l'escenari amb un cartell que posa: "Un mes abans". Es van trobant els personatges al bar del poble. Na GISELA fa de cambrera. En CARLOS és al bar i na MIRIAM arriba).

MIRIAM: Hola Carlos.

CARLOS: Hola, com estàs?

MIRIAM: Bé, i tu?

CARLOS: Bé, una mica nerviós.

MIRIAM: Creus que estem fent bé dient-li això?

CARLOS: És millor que ho sàpiga.

(Arriba en QUIM)

QUIM: Hola, bona tarda!

MIRIAM i CARLOS: Hola.

QUIM: Per què volíeu que vinguéis?

MIRIAM: T'hem de dir una cosa molt important.

CARLOS: Mira, te'm dut aquí per dir-te que has viscut amb mentides tota la teva vida.

QUIM: Què vols dir?

CARLOS: En Teo no és el teu pare, en realitat sóc jo.

QUIM: (Alterat). És una broma o parles seriosament?

MIRIAM: (Intentant tranquil·litzar-lo). Quim, ho hem fet per la teva seguretat.

QUIM: Si no teniu una prova de paternitat no vos creuré.

CARLOS: Però jo sóc el teu pare.

QUIM: Voleu dir que d'aquí un mes em casaré amb la meva germana? No us puc creure com heu pogut esperar tant en dir-me això. No és veritat.

CARLOS: Per què t'he de mentir?

QUIM: Veig que fa molts d'anys que ho fas, no vull parlar més d'això.

CARLOS: A veure, si tu ets feliç amb na Carla...

QUIM: Sí, però...

MIRIAM: Però què?

QUIM: Hi ha moments que pens molt en ella, però també hi ha altres moments que pens en una altra persona.

MIRIAM: Quina persona?

QUIM: En Gabi.

CARLOS: (Sorprès). En Gabi?

MIRIAM: (Al·lucinant). No fotis!!

CARLOS: No és possible.

QUIM: Sí, sí que és possible. No puc negar allò que sent.

CARLOS: T'ho has de pensar bé, perquè el casament és d'aquí un mes.

QUIM: (Molt alterat) Però a veure, no em puc casar amb la meua germana!

MIRIAM: Nosaltres acceptarem la teva decisió, sigui quina sigui.

CARLOS: Sí, per nosaltres cap problema. Pensa-t'ho bé i si decideixes seguir endavant amb el teu casament el que hem parlat aquí quedarà aquí, no et preocupis.



QUIM: Clar! Per vosaltres és molt fàcil, el problema el tinc jo! I no tinc res a pensar, m'agraden els dos, no em puc decidir ara. Tinc pressa, ale, me'n vaig! (Enfadat).

MIRIAM: Adéu.

CARLOS: Adéu.

(Na MIRIAM i en CARLOS es miren i també se'n van.

ESCENA 10

(Na CLARA surt amb un cartell que posa "Un mes abans". En CARLOS va a l'Església per confessar-se)

CARLOS: Bon dia, pare.

DAVID: Bon dia fillet meu, a què has vingut?

CARLOS: Pare, la meua família no està passant el seu millor moment.

DAVID: Conta'm.

CARLOS: No sé ni com he d'explicar-li.

DAVID: Tranquil, tot pecat pot rebre el perdó de Déu.

CARLOS: Buff... la meua filla es casarà...

DAVID: Això és una bona notícia.

CARLOS: No, no, es casarà amb un altre fill meu.

DAVID: Mare de Déu, això no comença bé.

CARLOS: Però això no és tot.

DAVID: Encara hi ha més cosa?

CARLOS: Aquest fill meu no té les coses clares, ara li agrada la carn i demà li agrada el peix.

DAVID: Què vol dir? (Adonant-se'n). No em digui que...

CARLOS: Exactament, ni més ni menys. A més na Carla no en sap res de res.

DAVID: Tranquil, Déu sempre ajuda a posar les coses al seu lloc, encara que això no és poca cosa.

Respecte al casament...

CARLOS: Ho sé, jo no veig futur en aquesta parella. Na Carla no la veig molt convençuda.

DAVID: Què vols dir?

CARLOS: Últimament la veig molt preocupada, no sé per quina raó.

DAVID: Això no pinta bé, està segur que els hem de casar?

CARLOS: Sí, pare. Potser és la manera de posar les coses al seu lloc, com ha dit abans.

DAVID: Veurem si al final es casen, perquè jo tampoc veig futur. Ara resi com a mínim totes les nits fins al dia del casament 8 parenostres abans de dormir.

CARLOS: Sí, sí, cada nit, no es preocupi. Tot sigui per demanar el perdó. Moltes gràcies, pare.

DAVID: Adéu.

**TOT QUEDA EN
FAMÍLIA
OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B
I DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET**

NÚRIA: No totes les famílies han de ser tan retrògrades com la teva mentalitat de merda, que et follin!

TEO: Vosaltres no sou ningú per opinar, lesbianes dels collons! No teniu ni veu ni vot en aquesta celebració, anau-vos a la merda!

MÍRIAM: (Furiada) Ets un degenerat! (S'aixequen na GISELA i na MIRIAM per separar-los. Dirigint-se a na Gisela) Sort que no és el pare dels meus fills...

GISELA: Però com que no?

MÍRIAM: (Avergonyida i tímida) És a dir...

ESCENA 9

(Na CLARA travessa l'escenari amb un cartell que posa: "Un mes abans". Es van trobant els personatges al bar del poble. Na GISELA fa de cambrera. En CARLOS és al bar i na MIRIAM arriba).

MIRIAM: Hola Carlos.

CARLOS: Hola, com estàs?

MIRIAM: Bé, i tu?

CARLOS: Bé, una mica nerviós.

MIRIAM: Creus que estem fent bé dient-li això?

CARLOS: És millor que ho sàpiga.

(Arriba en QUIM)

QUIM: Hola, bona tarda!

MIRIAM i CARLOS: Hola.

QUIM: Per què volíeu que vingúés?

MIRIAM: T'hem de dir una cosa molt important.

CARLOS: Mira, te'm dut aquí per dir-te que has viscut amb mentides tota la teva vida.

QUIM: Què vols dir?

CARLOS: En Teo no és el teu pare, en realitat sóc jo.

QUIM: (Alterat). És una broma o parles seriosament?

MIRIAM: (Intentant tranquil·litzar-lo). Quim, ho hem fet per la teva seguretat.

QUIM: Si no teniu una prova de paternitat no vos creuré.

CARLOS: Però jo sóc el teu pare.

QUIM: Voleu dir que d'aquí un mes em casaré amb la meva germana? No us puc creure com heu pogut esperar tant en dir-me això. No és veritat.

CARLOS: Per què t'he de mentir?

QUIM: Veig que fa molts d'anys que ho fas, no vull parlar més d'això.

CARLOS: A veure, si tu ets feliç amb na Carla...

QUIM: Sí, però...

MIRIAM: Però què?

QUIM: Hi ha moments que pens molt en ella, però també hi ha altres moments que pens en una altra persona.

MIRIAM: Quina persona?

QUIM: En Gabi.

CARLOS: (Sorprès). En Gabi?

MIRIAM: (Al·lucinant). No fotis!!

CARLOS: No és possible.

QUIM: Sí, sí que és possible. No puc negar allò que sent.

CARLOS: T'ho has de pensar bé, perquè el casament és d'aquí un mes.

QUIM: (Molt alterat) Però a veure, no em puc casar amb la meua germana!

MIRIAM: Nosaltres acceptarem la teva decisió, sigui quina sigui.

CARLOS: Sí, per nosaltres cap problema. Pensa-t'ho bé i si decideixes seguir endavant amb el teu casament el que hem parlat aquí quedarà aquí, no et preocupis.



QUIM: Clar! Per vosaltres és molt fàcil, el problema el tinc jo! I no tinc res a pensar, m'agraden els dos, no em puc decidir ara. Tinc pressa, ale, me'n vaig! (Enfadat).

MIRIAM: Adéu.

CARLOS: Adéu.

(Na MIRIAM i en CARLOS es miren i també se'n van.)

ESCENA 10

(Na CLARA surt amb un cartell que posa "Un mes abans". En CARLOS va a l'Església per confessar-se)

CARLOS: Bon dia, pare.

DAVID: Bon dia filllet meu, a què has vingut?

CARLOS: Pare, la meva família no està passant el seu millor moment.

DAVID: Conta'm.

CARLOS: No sé ni com he d'explicar-li.

DAVID: Tranquil, tot pecat pot rebre el perdó de Déu.

CARLOS: Buff... la meva filla es casarà...

DAVID: Això és una bona notícia.

CARLOS: No, no, es casarà amb un altre fill meu.

DAVID: Mare de Déu, això no comença bé.

CARLOS: Però això no és tot.

DAVID: Encara hi ha més cosa?

CARLOS: Aquest fill meu no té les coses clares, ara li agrada la carn i demà li agrada el peix.

DAVID: Què vol dir? (Adonant-se'n). No em digui que...

CARLOS: Exactament, ni més ni menys. A més na Carla no en sap res de res.

DAVID: Tranquil, Déu sempre ajuda a posar les coses al seu lloc, encara que això no és poca cosa.

Respecte al casament...

CARLOS: Ho sé, jo no veig futur en aquesta parella. Na Carla no la veig molt convençuda.

DAVID: Què vols dir?

CARLOS: Últimament la veig molt preocupada, no sé per quina raó.

DAVID: Això no pinta bé, està segur que els hem de casar?

CARLOS: Sí, pare. Potser és la manera de posar les coses al seu lloc, com ha dit abans.

DAVID: Veurem si al final es casen, perquè jo tampoc veig futur. Ara resi com a mínim totes les nits fins al dia del casament 8 parenostres abans de dormir.

CARLOS: Sí, sí, cada nit, no es preocupi. Tot sigui per demanar el perdó. Moltes gràcies, pare.

DAVID: Adéu.

**OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B
I DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET**

ESCENA 11

(Na CLARA surt amb un cartell que posa "Un mes després". Es troben al restaurant. En CARLOS torna)
TEO: Com?! (impressionat) Però que dius! Estàs boja!
Si no qui seria el pare...

MÍRIAM: Estic farta! És en Carlos! Content?

MARIA: Què!!!

CARLOS: Bueno...sí, però fa molt de temps d'això.

MARIA: No em puc creure que hagués fet això.

MÍRIAM: Tranquil·la, fa molt de temps, ja ho hem oblidat.

MARIA: Calla't filla de puta.

TEO: No sé com heu pogut fer-nos això, sou uns cabrons.

CARLOS: Tranquil·litzeu-vos, això és passat i passat es quedarà.

MARIA: Però a veure, com vols que em tranquil·litzi! Tens un fill i no m'havies dit res.

QUIM: Si sóc el fill d'en Carlos però en Teo segueix sent el meu pare. Per a mi en Carlos és el meu sogre.

MARIA: (Referint-se a CARLOS) Sabent que en Quim és el teu fill com deixes a na Carla casar-se !?

CARLOS: Quim és el meu fill, però... si ell estima a na Carla qui sóc jo per dir-li que no es casi.

MÍRIAM: Nosaltres li vàrem dir a en Quim que fes el que el preferís.

MARIA: (A CARLOS) Jo no puc viure així, vull el divorci. (Se'n va)

TOTS: WOOOOW (Família sorpresa)

TEO: (Indignat i amb odi) Doncs així han sortit... tots desviats! Un bisexual i l'altre amb una puta.

ÀNGEL: I tu? Ets un malalt mental, no serveixes per res, ni per tenir fills!

INGRID: Pobra dona! I l'altre... quin home! Un homofòbic de merda.

GISELA: Estaria millor a casa meva veient el Sàlvame.

KAILANE: Què collons passa aquí Gala?

GALA: (En to nerviós) No ho sé, per què hauria de saber-ho?

VICKY: Perquè se suposa que és la seva amiga i us ho conteu tot. (Dirigint-se a les altres) Segur que ho sap i no ho diu.

HUNTER: Dignes la veritat.

GALA: (Nerviosa) No hi ha cap veritat, no sé el que passa.

KAY: És impossible que no sàpigues res!

VICKY: Tu saps cosa, a mi no m'enganyes.

GALA: Jo sóc la seva amiga i vosaltres també, hauríem de saber alguna cosa!

HUNTER: Nosaltres som els seus amics, però tu ets la seva millor amiga.

KAILANE: (En to seriós) No te n'aniràs d'aquí fins que no confessis tot el que saps.

VICKY: Va Gala, som amics, saps que pots confiar en nosaltres.

(Na GALA marxa).

(Entren na CARLA i n'IKER i en GABI s'hi apropa)

GABI: Tu no et trobaves malament? Què fas aquí?

CARLA: Què dius? És el meu casament, si sobra algú ets tu.



GABI: Tranquil·la, eh? Estic treballant perquè tot surti bé. No entenc com en Quim t'ha pogut escollir a tu? Si ara t'has de casar! No saps què fas. Estàs loca.

CARLA: És que sempre em trobava sola, en Quim anava al bar cada dia amb un amic i sempre sospitava d'ell però en canvi n'íker sempre ha estat al meu costat i... al final són coses que passen.

MARIA: No et preocupis, ja veurem què fem, sempre estaré al teu costat.

CARLA: Gràcies mamà, t'estimo.

MARIA: Jo també, t'estimo molt petita però hauràs de parlar amb en Quim.

ESCENA 13

(Na CLARA surt amb un cartell que posa: "Un mes després". Es troben al restaurant).

IKER: No li facis cas en aquest cambrer de merda!

GABI: Encara no te n'has adonat?

CARLA: De què estàs parlant? Què hauria de saber Quim?

QUIM: No et puc mentir més. Durant un temps ...

ESCENA 14

(Na CLARA surt amb un cartell que posa: "Fa un mes". Surt en DAVID marcant un número de telèfon al mòbil).

CLAUDIA: Hola, bon dia, aquí l'empresa d'assumptes. Què necessita?

DAVID: Hola, sóc el pare David.

CLAUDIA: Hola, David.

DAVID: Necessit que us emporteu algú a l'altra vida.

CLAUDIA: Anam a ser clars! A qui vol que mati?

DAVID: Que Déu me perdoni! Però sé que serà el millor per a tothom i Déu així ho voldria.

CLAUDIA: Per favor, tenc molts clients a l'espera, vagi al gra.

OBRA DE TEATRE
IDEADA I ESCRITA
PER 4T ESO B, I
DIRIGIDA PER NEUS
MASSANET

DAVID: Es diu Quim i d'aquí 1 mes es casarà i ho has d'impedir.

CLAUDIA: D'acord, jo m'encarregaré de tot. Ens posarem en contacte amb vostè per ultimar tots els detalls.

DAVID: Perfecte, us passaré tota la informació que faci falta. Moltes gràcies, que Déu l'acompanyi.

(Penja el telèfon i es dirigeix a la cambrera).

Perdoni, podria posar-me un whisky doble?

GISELA: Ara mateix. El vol amb llimona o sense?

DAVID: Amb llimona, gràcies.

(Se'l beu tot d'una i marxa)

ESCENA 15

(Na CLÀUDIA dispara al Quim).



PARADOXA MATEMÀTICA: 3 = 5!!!!

Partim d'una resta qualsevol:

$$-15 = -15$$

sumem els dos membres 16

Sabem que $(a-b)^2 = a^2 - 2 \cdot a \cdot b + b^2$

Per tant: $(3-4)^2 = 9 - 24 + 16$

$$(5-4)^2 = 25 - 40 + 16$$

Substituïm:

Eliminem els quadrats:

Eliminem el "-4"

$$9 - 24 = 25 - 40$$

$$9 - 24 + 16 = 25 - 40 + 16$$

$$(3 - 4)^2 = (5 - 4)^2$$

$$(3 - 4) = (5 - 4)$$

$$\underline{\underline{3 = 5}}$$

(A) Pensa un número, calcula el doble, suma-li 6, calcula la meitat, resta-li el número que havies pensat. La resposta és... Solució "A"

(B) Sóc un número de 3 xifres, la suma de les 3 xifres és 18. La primera xifra és la meitat que la segona i un terç de la tercera. Quin número sóc? Solució "B"

(D) Dins d'un calaix en Joan guarda 10 mitjos de color negre i 10 de color blanc. Quants mitjons ha d'agafar de assegurar-se de que agafa un parell del mateix color?

(E) Abans d'ahir tenia 12 anys i l'any que ve compliré 15 anys. Quin dia és avui?

(F) Sí en una cursa avances al que va segon en quina posició et trobes?

(C) Juguen blanques i guanyen en 3 jugades



Per veure les solucions utilitza un mirall

A: 3 B: 369 C: B:Ch2+, N:TxC;B:
TxC+; N: RXT;B: Tcd++ D només 3
segun que 2 són del mateix color E 1 de
Gener E segon

RESULTATS DE LES ENQUESTES SOBRE L'ÚS DEL MÒBIL QUE FAN ELS ALUMNES



Els alumnes de 3r PMAR han volgut esbrinar quin és l'ús del mòbil per part dels alumnes de l'Institut. Per això han enquestat 5 alumnes de cada grup. Aquí teniu els resultats:

Tots els alumnes enquestats entre 1r i 4t d'ESO afirmen tenir mòbil. A més a més, més del 50 % assegura haver tingut ja més de dos mòbils.

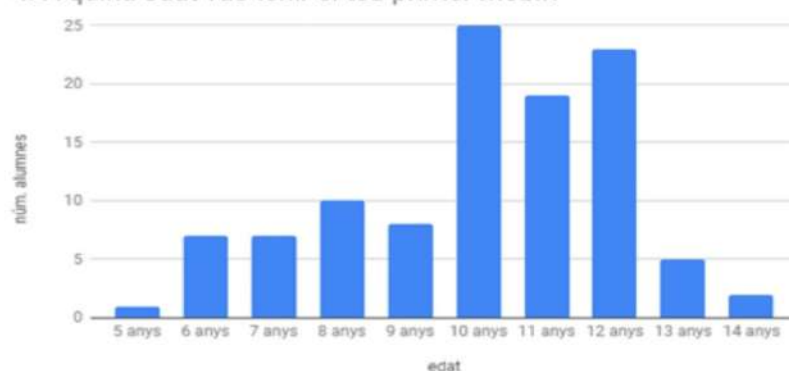
Ens crida l'atenció l'edat en la que van tenir el seu primer mòbil, ja que comença als 5 anys i majoritàriament coincideix entre els 10 i 12 anys.

També resulta preocupant el temps d'ús del mòbil diari, ja que el valor més alt és un ús de 4 hores, repartit entre whatsapp, instagram, recerques de google, etc. Igualment en tots els casos des de primer d'ESO, hi ha casos d'alumnes que han patit alguna mala experiència relacionada amb l'ús del mòbil, com per exemple cyberbullying.

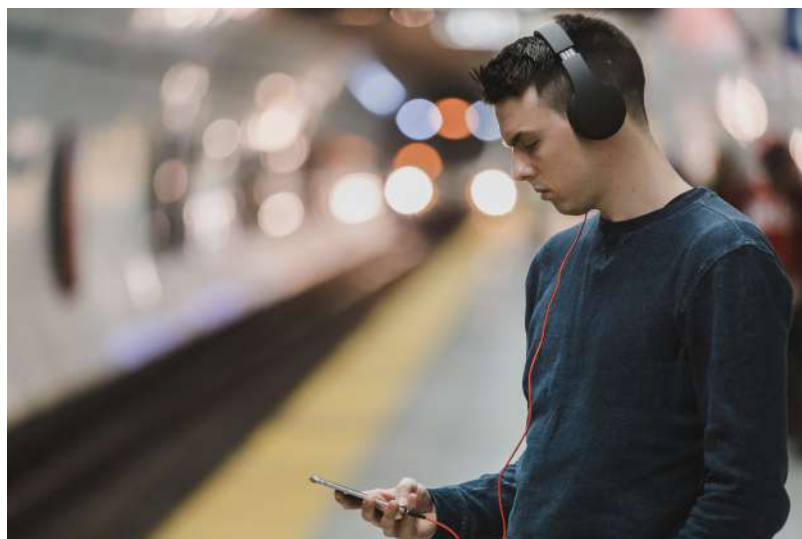
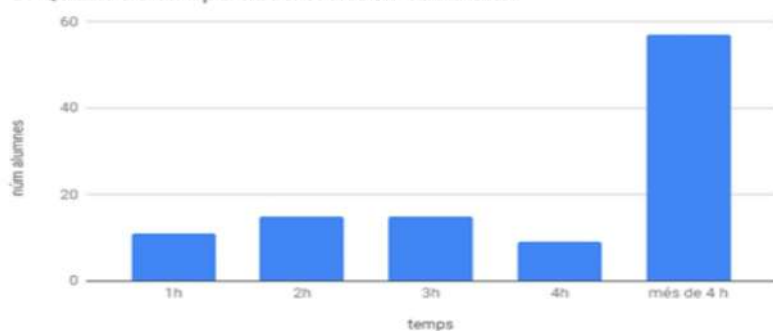
Malgrat estar prohibit l'ús del mòbil a l'IES, entre el 90% i 100% dels alumnes enquestats afirmen dur el mòbil a l'Institut i també fer-ne ús.

Aquestes xifres ens fan reflexionar. Cal recordar que Bill Gates, creador de Microsoft, limita el temps de pantalla dels seus fills, als qui no els va donar mòbils fins que no van complir 14 anys.

4. A quina edat vas tenir el teu primer mòbil?



6. Quant de temps uses el mòbil cada dia?



pença escolta
estima
descobreix
actua
respecta
solidaritza't
viu



ES SAC REVISTA DE L'IES SA COLOMINA

